

yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

mayıs2008
yıl:1 - sayı:4
aylık haber fikir
yorum gazetesi
2,5 YTL

Halil Savda Özgürleşiyor

VİCDANİ RETÇİLER, GÖRÜNÜN... MİLİTARİZME GÜNÜNÜ GÖSTERİN

Halil Savda bir Vicdani Redçi. Öldürmek istemiyor, muhtemelen ölmek de istemiyordur. Eline silah almak istemiyor, hiçbir hiyerarşik yapıyla işinin olmadığını, üst-üst temelli bir ilişki istemediğini ve haki rengi hiç mi hiç sevmediğini belirtiyor. Aslında basit bir itiraz Halil'ininki. Gördüğü ezizlikle orantısız bir itiraz. Gerçekliğine uymayan bir yaşam yerine başka bir âlem istiyor. Bir de sesinin kibarlığına bakmadan bas bas bağıyor. "Asla askeri bir organizasyon taraftarı olmam. Öldürme eyleminin öğretildiği, yüceltildiği ve kutsandığı bir kuruma, organizasyona katılmam, görev yapmam. Barış ve özgürlük silahsızdır, emir komutası yoktur. Silahlı, askeri ve emir komutalı barış ve özgürlük sakat ve hastalıklıdır. Barışta da askerlik yapmam, savaşta da askerlik yapmam." İşte size itiraz, işte size red,daha ne istersiniz!...

İtirazın militarizm tarafından algısını militarizmin varlık sebepleriyle birlikte düşünmekte yarar var. "Korku" ve "güvenlik" militarizmin iki önemli aydurma refleksidir. Buna göre; militarizmi var eden şey, devletlerin kurucu idesi "korku" kavramında temellenen güvenlik talebidir. Güvenlik talebi, korkulan bir şeye karşı içgüdüsel olarak oluştuğuna varsayıp, korkunun en düşük seviyeye getirilmesini sağlayan bir arzu olduğu kadar -çelişkili bir biçimde- aynı zamanda mümkün olan en yüksek korku halini toplum genelinde yaşatma isteğidir. Korku sürekli kılındığında militarizm varlığını sonsuz-

laştıracak bir hal yaratır. Sınırsız, sorunsuz ve sonsuz güvenlik talebi açığının doldurulmasında kendisine biçilen rolü büyük bir dikkat ve keyifle oynamayı sürdürür. Bu yüzden de militarizm, varlık sebebini sürekli hatırlayarak ve hatırlatarak hiç bitmeyecek, sürekli yenilenebilecek ve tabii ki yenilenebilecek düşmanları kendisi yaratır. Ve yaratılan düşmanlardan "bu" korku halinin tamamlayıcısı olan güvenlik talebine en uygun olanı topluma arar ki toplum neden, nasıl ve kimden korkacağına kendisi militarizmin sonsuz sınırları içinde karar verir. Ve oluşturulan korku duygusunu mümkün olan en üst seviyeye çekerek kendine zorunlu/gönüllü (ama tarafları belli olmayan) bir anlayışla oluşturulmuş, sınırları hayal edilemeyecek kadar geniş bir alan açar.

Devamı: 14. sayfada

Devamı 2. Sayfada

1 mayısta sokaklardan

"İktidarların, patronların, politikacıların bayramı, emekçilerin ayaklar altında diz çöküp daha fazla liberalizm ve kapitalizm istedikleri gün değildir. Olmayacaktır. 1 Mayıs, Ahali'nin Kara Çocuklarının 1886'yı, Haymarket'i, üretimi, devrimi, isyanı, şenliği ve KARA rengin, dünyanın bütün günleri gibi "1 Mayıs" olduğunu hatırlattığı gündür."

1 Mayıs, 'Bahar ve Çiçek Bayramı' ya da hükümet Çiçek'inin ikına sıkına ilan ettiği şekliyle 'Emek ve Dayanışma Günü' değil, İsyanın karnavalıdır. Bayramlar belirlenmiş, sınırlanmış ve verilmiştir. Oysa 1 Mayıs bizler için Haymarket'te öldürülen, idam edilen anarşist işçilerin direnişini isyan, şenlik ve direniş selamlamaktır. Bugünün yeni kölelik nizamı, bugünün yeni liberalizminin ekmeğine yağ sürüyor. Bugünün renkli sendikaları, kırmızı çizgi bekçisi bürokratları küresel olarak kendini giderek daha etkin kılan kapitalizmin, hassas denge

siyasetçileri; Chicago'da ve Cape Town'da, Manila'da ve Mexico City'de, Atina'da ve dahi Bağdat'ta velhasıl tüm dünyada 1 Mayıs'ta sokakları geri alan milyonlarca insanın ne söylediğini pekâlâ duyular. Büyüme merkezli, küresel kalkınmacı ekonomi yaklaşımının yok edileni Dünya'dır. Bu dünyanın yenilenleri ve ezilenlerinin safında olmak adına 1 Mayıs günlerini emeğin fetişleştirilmesi için hasretmekse kişinin insan soyuna haksızlık etmesi, kendisini küçük görmesidir. 1 Mayıs şenliktir. Özgür bir dünya için örgütleneceğimiz gündür. Devamı 2. sayfada

THINK-TANK'LARIN ARDINDAKİ FAŞİZM

"Medyanın bas bas bağırdığı 'üniversitelerde yeniden çatışmalar boy gösterdi' açıklamaları üniversiteler gerçeğinin farkında olmayan bir zihniyetin değil daha çok provokasyon amacı güden çevrelerin ortaya bir sansasyon mezesi sunma çabasıdır"

24 04.2008 ve 25.04.2008 tarihlerinde Ankara Üniversitesinde yaşanan olaylar bir avuç çapulcunun Dil-Tarih ve Fen Fakültesinde eş zamanlı başlattıkları bir hiç gösterisiydi. Damarlarına kadar işlemiş bir cehaletin kurbanlarıydı baş aktörleri zira onlar üzerinden dönen uzun erimli politikaların ne denli utanç verici ve ne denli trajik sonuçlara yol açacağını bile kestiremiyorlardı. Politik ağabeyleri mağrur pozlara bürünüp parmağını şıklatığında hepsi etrafında safi pervane, zorunlu birer katil oluyordu. Katil ki ne Katil para için adam öldürüyorlardı bunlar, adam öldürmek için ağabeylerine paradan puldan geçiyorlardı. Bir nevi ilahi din gibidir bunların faşizmi, cemaattirler en yobazından, kelli fellî dedelerine ellerini optürürler. Zaten el öpmek bunların yıllardır vasp ta gelebilecekleri politik gerçekliklerinin aritmetik toplamı gibidir.

Dil-Tarih'in senelerdir renkli bir parti, örgüt nebülözüne sahip olduğunu bilenler aynı zamanda anarşizme yönelik aktif bir siyasal çabanın da yıllardır sürdürüldüğünü çokça duymuşlardır. Bu çaba anti-faşist mücadelede kendine özgün gerçekler yaratmıştır. Teorik olarak farklı birlik-teliklerle yan yana durmayı başarabilen üniversitelerin sayısı da oldukça azdır. Dil-Tarihin bu özgünlüğü farklı çalışma alanlarının yaratılabilme uğraşında oldukça büyük avantajlar sağlamaktadır. Geçen 5-10 sene içerisinde pratik anlamda mücadele verenlerin sayısı oldukça azalmasına rağmen, okul içerisinde ortaya konulan anti-faşist tavır ve kararlılık hiçbir zaman azalmamıştır. Yaşatılmaya ve yürütülmeye çalışılan değerler, özellikle öğrencilerin kendilerini siyasi birer özne olarak gördüğünde olabildiğince saldırgan maruz kalmaktadır. Devamı: 3. sayfada

Gün Zileli Seher Vakti Öten "Galya Horozu" Sayfa 5	Hinder e Nesaz La Bella Indifference Sayfa 8	Sercan Çalıcı Antipsikiyatri ve Özgürlük Sayfa 9
"Savaşta da Barışta da kimsenin askeri Olmayacağım" Sayfa 12	Retalk Urusubal Müzik tarzlarının üretimi ve tükerimi... Sayfa 16	Resul Gırrasor Kent Ve Anarşi II Sayfa 18-19

1 Mayıs İsyanın Karnavalıdır.

baş sayfadan devam

İşçi tulumu giyip alana gelen genç eylemcilerin '1 Mayıs kızıldır... kızıl kalacak' sloganıyla bas-türmeye çalıştığı sıkıntı, malumu dile getirememekten kaynaklanıyor.

Bu haliyle 1930'lar Cumhuriyeti'nin 'sınıfsız ve imtiyazsız, kaynaşmış bir kitleyiz' yalanından nitelik bakımından farksız. Söylemekten korkmayın; August Spies, Samuel Fielden anarşisttir.

İktidarların, patronların, politikacıların bayramı, emekçilerin ayaklar altında diz çöküp daha fazla liberalizm ve kapitalizm istedikleri gün değildir. 1 Mayıs, Ahali'nin Kara Çocuklarının 1886'yı, Haymarket'i, üretimi, devrimi, isyanı, şenliği ve KARA rengin, dünyanın bütün günleri gibi "1 Mayıs" olduğunu hatırlattığı gündür.

1 Mayıs sokakta olduğumuz, kara bayraklarla alana yürüdüğümüz şenlik günüydü. Öndeki pankartımızda, "Efendisiz bir dünya için, isyan devrim anarşi" arkamızdaki pankartımızda "düş peşindeyim düş peşime" yazıyordu. Önümüzde ve arkamızda pankartımız elimizde bildiri-lerimiz, kara bayraklarımızla Mithatpaşa caddesini geçip opera binasının önüne geldik. Oraya geldiğimizde, DTCF'den çıkıp alana yürüyen anarşistler alanda bizi bekliyordu. Bir araya geldik. Yürüyüş başladığında 1 Mayıs'ın sadece "kızıl" bir "bayram" olmadığını, düşünen her yaşta onlarca insanla yan yanaydık. Yürüyüş sırasında, sloganlarımızla, devrimi, isyanı, şenliği ve anarşiyi bağırırdık. Uzun ve coşkulu bir yürüyüştü. Alana girerken bizi aramak iste-diler. Tetik çeken, işkence yapan, cinayet işleyen, kölelik eden eller bize dokunamazdı. Dokun-durtmadık. Bizi aramadılar. Alana girdik. Hem o alan, hem de yürüdüğümüz sokaklar için oradaydık. Meşru olmayan bir şey yoktu ortada. Polis saldırıya başladı. Böylece katillerin, cerrah'ın, valinin, Tayyib'in emriyle, benzerlerinin o sıralarda Taksim'de leblebi gibi atıldığı, gaz bombaları patlamaya başladı. Coplar çekildi. Maskeleri takıp yürüyüş boyunca dilimizden düşürmediğimiz isyanın umuduyla bizim olanı savunmaya giriştik. Gözler yaşardı. Taşlar ve so-palar havalarda uçtu. Camlar kırıldı. Eller kanadı. Korkak faşistler kendilerini taksimdeki gibi gazla savundu. Tertip komitesinin de, katillerin kurduğu dünyanın sokaklarına saldıran bizle-ri engellemeye çalışmasıyla polisin saldırısı yoğunlaştı. Arkadaşlarımızın bir kısmı dışarıda kalmıştı. Onları almak için polis noktasına gittiğimizde, polisle daha karşılaşmamışken, eylem komitesiyle karşılaştık. Bizleri ortamı germekle ve provakatif davranmakla suçlayan komitenin arkasında polisler hala iğrenç küfürler ve gaz bombalarıyla saldırıyordu. Bu sırada alana bir kısmımız girmişti bir kısmımız ise polis barikatının dışında kalmıştı, polisin barikatı dağıtıldı ve dışarıda kalan arkadaşlarımız alana girdi. Eylem komitesinin tavriyle alan sakinleşti. 1 Ma-yıs çekilmeye çalışıldığı sığ "bayram" havasına büründürülmeye çalışıldı. Milyon kere tekrar edilen o gazı alınmış konuşmalar ve ehlileştirilmiş müsamere başladı. Alanı müsamerecilere ve polisilere terk ettik.

O gün de karaydı. O günden sonraki her gün de.

1 mayısta dağıttığımız bildiri...

"Düzen; insanın insana, ticaretin ticarete, sınıfın sınıfa, ülkenin ülkeye karşı yürüttüğü sürekli savaştır."

Düzen, sözcüleri susmak bilmeyen, televizyonda görünmeden, incelikli ve şık tehditleri her gün yinelemeyen edemeyen Onleyici Savaş Doktrinidir.

Köyündeki atölyede, üç kuruş karşılığında günde 16 saat 2008 Avrupa Kupası toplarını diken çekik gözlü çocuktur.

Düzen, çocuğunu beslemek için kendini satan kadındır. 14 yaşındaki bir kız çocuğunun 80 yaşındaki faşist bir ahlak bekçisine peşkeş çekilmesidir.

100 kilometreye 4 saniyede çıkan otomobilleri biyoyakıtla besleyebilmek için tahıl ekilmeyen topraklardır. Aynı parkur un, aynen geri zekalılar gibi 80 kere dönüldüğü F1 İstanbulPark ile boburlenen aşajılık kompleksidir.

Düzen, piriñç yerine bulgur yemenizin salık verilmesi, ensenize vurulup lokmanızın alınmasıdır. Her bir dakikada 5 yaşın altında 12 çocuğu açlıktan öldüren şeydir düzen.

Düzen, kutsal piyasalarda birkaç rakamın değişebilmesi için kurak Haiti'nin, Kenya'nın kara insanların payına açlığını düşürmesidir. Kıtık sanki yeni bir belaymış gibi bu kara haberin size yeni yeni servis edilmeye başlamasıdır. Düzen, kanlısamadır.

Düzen; hile, şiddet ve kasaplık yoluyla, aynı ayrıcalıklar sürdürmek üzere aynı bokları yiyecek yeni nesiller yetiştiren, "beyaz", "saf", "hijyenik", dolar milyarde-ri aznlıktır.

Düzen; toplumun değer yargılarındaki çıkarıcılıktır. İşsizleri ve yoksulları, işsiz ve yoksul oldukları için en büyük günahkârlar sayan ahlaktır. Kıbrın ve ezikliğın ahlakıdır. Mülkiyetin ideolojisidir. Müesses nizamdır.

20'lerin başındaki, 30'ların ortasındaki ya da 40'ların sonundaki dostum, sana olağanüstü şeyler anlatmıyorum. Şehirdeki tüm çirkinliği, yeryüzündeki tüm sefaleti ve pisliği gör ama asla ağlama, kızlanma.

Düzenin senden beklediği, izlediğin bu kötülüklere ağlayıp onları kabul etmen ve onlarla birlikte yaşamayı öğrenmendir.

Ama sen asla kendi değerini küçümseme.

Kendini değişik ve tanımlanamaz bir takım güçlerin kurbanı ya da kaderin oyuncacı olarak görerek mazeretler dünyasına yeni bir kapı daha açma.

Hayatında bir gün bile umutsuzluğa kapılma.

Eğer bunu yapabilirsen her şeyi yapabilirsin.

Dünyanın nabzı senin nabzındır.

1. Sayfadan Devam

Tuzumuz kuru olsaydı, gazetecilik ya da bilgisayar başında "zoranlı" şövalyelik eder, süslü kelimeler yazar, gemimiz yürütürdük. Hiçbir şey bilmiyorsak bir bankada ya da özel bir şirkette işe girer, sonra da etraftan adam bellemek için aman dilerdik. Öğrenciysek, öğrencilik bitene dek çimlerde, fiyaka-kali kafelerde, devrimcilik edip kendimizden başka herkesi kandırabildiğimize inanmaya çalışırdık. Öğrenci değilsek, bir imamın ya da bir memurun izniyle evlilik akdini imzalayıp bu akdi unutarak dünyayı kurtaracak kahramanlar listesinde adımızı hayal ederdik. Ancak böyle olamazdı. Ne sadece gazeteci, ne memur, ne de sadece öğrenciyiz. Bu şeylerden bazılarını yapıyor olmamız bu etkinliklerin iktiyüzlü çirkin ahlakını ve sonuçlarını da üstlendiğimiz, üzerimizde taşıdığımız anlamına gelmez. Her şeyden önce yüksünmeden bir daha söyleyelim ki bizler anarşistiz ve önceliğimiz, mümkün kılabilirdiğimiz ölçüde bu olacak. Yaşama ve isyanla ele ele tutuşabilmemizin ilk koşulu, gerektiğinde bütün o verili kimlikleri çöplüğe savurmak oldu-

ğunu iyi biliyoruz. Öyle olduğu için bu yayını zamanında size ulaştıramadık. Bu arada çok şey yaptık. 8 Mart'ta Ankara'da, 15 Mart küresel eylem gününde ve 16 Mart Halepçe anmasında İstanbul'daydık. Sonra okullarda bahar şenlikleri başladı. Oralarda gazetemizin standını açtık. Bu arada DTCF'de tüm iktidar odaklarıyla, polisinden faşistlere dekanından özel güvenliğine karşı karşıydık. Gene DTCF'de Faşistler ve onların iplerini tutanlar arkadaşlarımıza saldırdı, bir arkadaşımıza satırda yaralandı. Kolumuz acıdı; öfkemiz arttı. 1 Mayıs gelince sokaklara indik. İki yıldır, bayram değil isyan günü olarak geçen 1 Mayıs İstanbul'da olduğu kadar değilse bile Ankara'da da oldukça gergin geçti. İstanbul'da 1 Mayıs sabahında başlayan polis saldırısının öfkesi sıhhiye'de ki alana da yansdı. Elbette bugün bu etkinlik ve eylem süreçlerinin her biri için ayrı ayrı çalışmalar yaptık.

Her ne kadar 1 ay kadar gecikmiş olsa da Ahali Gazetesi hala aramızda. Bir aradayız ve içimizde taşıdığımız dünya, siz her bir kelimeyi okudukça ve omuz verdikçe daha da büyüyor.

AHALI

Aylık Haber Fikir Yorum Gazetesi

Yerel Süreli Yayın

Mayıs 2008, Sayı 4

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Cemil Cahit Selimoğlu

İletişim Adresi: Mithatpaşa Caddesi 30A/29 Yenisehir/

Ankara Tel: (312) 434 47 54

ahaligazetesi@gmail.com

Basıldığı Yer: Ümit Ofset Matbaacılık - Kazım Karabekir Caddesi No: 41/1-2-3-9 İskitler/Ankara

ISSN 1308-0431

THINK-TANK'LARIN ARDINDAKİ FAŞİZM

1. sayfadan Devam

Bu saldırıyı devlet tarafından kullanılan kişiler bire bir yaparlarken ve kolluk kuvvetin bu kullanılan insanları koruyup kolladığı aşikârken esas düşünülmesi gereken nokta okul yönetiminin, dekanından rektörüne hocasına kadar bu kullanılan, gözleri boyanan insanları neredeyse aklayıcı bir tavra bürünmeleri ve öğrencileri bu kişiler tarafından gözler önünde satılır, bıçakla yaralanırken kendilerinden hiç beklenmeyen bir soğuk kanlılık ya da biraz daha vicdanlı olursak, umursamazlıkla rutin işlerine devam etmeleridir.

“Kendi sorumluluk sınırları içerisinde kendi öğrencileri yaralanırken, hastaneye kaldırılırken, okul savaş alanına dönmüşken bu insanların nasıl olup da hiçbir şey olmamış edalarıyla kendilerini gizleyebildikleri bir vicdan sorgulamasıdır belki”

Kendi sorumluluk sınırları içerisinde kendi öğrencileri yaralanırken, hastaneye kaldırılırken, okul savaş alanına dönmüşken bu insanların nasıl olup da hiçbir şey olmamış edalarıyla kendilerini gizleyebildikleri bir vicdan sorgulamasıdır belki ama gösterdikleri bu insanlık dışı umursamaz tavrın yanında bir de bu bir avuç çapulcunun safında yer almaları gerçekten kabul edilebilir bir durum değildir. Okulun rektörü Nusret Aras 'Sky Türk' adlı kanala verdiği bir röportajda yaralanan öğrencilerinin terörist olduğunu iddia edebilecek kadar ileri gitmiştir. Bu talihsiz açıklama öğrencileri vatan haini, faşistleri vatanperver olarak gören taşra dar görüşlülüğünün bir uzantısından başka bir şey değildir. Bu tam da bir arabesktir!

Mağdur olan öğrenciler fakültenin dekanına durumu anlatmak için gittiklerinde dekanın onlara 'beş trilyonluk bir ihale davasıyla meşgulüm, lütfen terk edin burayı' demesi insan hayatının parayla satıldığı bir demokrasinin modernizm kisvesinde modernleşmesi değil midir? Bu bir medeni cesarettir! Kutlamak gerekir. Yönetimin ve kolluk kuvvetin ağız birliği yapmışçasına gösterdikleri tavır ve öğrencilere medya vasıtasıyla gönderdikleri şahane nasihatler öyle bir noktaya gelmiştir ki - onlar yapın siz sesinizi çıkartmayın... demeleri an meselesidir. Kolluk kuvvetin bu faşistlere yaptığı ağabeyliği her halde bu kullanılan insanlara kendi ağababaları bile yapmazdı.

80 öncesinde bu durum şimdi ki gibi konspiratif düzeyde de yapılmıyordu. Gayet aleni bir biçimde devlet kullandıkları bu insanları utanmadan koruduğunu çokça zikrediyordu. Örneğin dönemin alamet-i farikası Cevdet Sunay 'o çocuklar terörizme karşı mücadelede güvenlik kuvvetlerine yardımcı oluyor'deme cesaretini buluyordu kendinde. Şimdi kameralar bu denli pişkin açıklamaları arar oldu. Şimdi her şey bir giz, bir gizem, her şey bir dipte, bir derinde, ima ve imaj toplumu faşiste faşist dese ayıp etmiş olur. Kimi aydınlarla, hocalarla, devlet memurlarıyla dile gelen bu imali taahhüt bu zor ve riskli görevini yerine getirirken faşistlerin hem kolluk kuvvetinden destek görmesini,

hem de yasal kovuşturmalardan uzak tutulmasını sağlamaktadır. Yaralanan öğrencilerin arkadaşları tepki gösterdi diye yapılan gözaltılar ve açılan soruşturmalarda faşisti öğrenci olarak gören mantığın akillara zarar çifte standardın en büyük kanıtıdır.

Kolluk kuvvetin bahçesinde volta attığı bir 'bina üniversite' olma yolunda emin adımlarla yürüyor Dil-Tarih. Halkın toplumu biçimlendirmedeği bu topraklarda, öğrencinin okulu değiştirememesi ya da okulla gelen, bünyelere açılan tahakkümün alaşağı edilememesi doğal bir sonuçtur. Bir şeyleri değiştirmek adına sosyal bir hareketlilik beklemek bu faşizm karşıtı eylemlerin önünde bir engel olarak görülmediği sürece bizler sömürüye karşı sadece sömürüldüğümüzle, dayatmaya karşı sadece emir kulu olduğumuzla, engellemelere karşı sadece engellendiğimizde tavır geliştirebiliriz. Oysa yapabileceklerimiz karşısında direniş göstermesi gereken birilerinin bulunduğu noktaya gelmek bizlerin çoğu zaman gösterdiği refleksif tavrın çok daha ötesinde şeyler gerçekleştirmemiz gerektiğini doğurmaktadır. Bu faşist tutumların, verilen gözdağlarının, tehditlerin neredeyse tümü 'erkan-ı devlet' tarafından yapıldığını göz ardı etmemek gerekir. En büyük faşizmin tek tek bireylerden çok kuremlarda oluştuğunu daha sonra çeşitli beyin yıkama yöntemleriyle insanlara aktardığını düşünecek olursak faşizmin hayatı bir damarının bulunmadığını da teşhis etmiş oluruz. Bu teşhise göre bir öğrenci özgün idrakiyle faşist olamaz, sonradan faşist yapılır. Hayati gerçeklerle yüzleşme noktasında hep kısır bırakılan bu kişilerin bilinçli bir karşıtlıkları yoktur. İşte tam da bu nedendir ki bu insanların karşı çıktıkları suni değerler ne yaşamsal ne de akli bir form oluşturur. Bu yüzden savundukları bu suni değerleri barındıran gerçekliklerle bir gönül bağı karmaları dolayısıyla da onlardan, amiyane tabirle, bir 'dava adamı' olmaları beklenebilir. Sadece olabildiğince çok kendi egolarını tatmin edebilecek gerçeklikler yaratırlar kendilerine. İşte bu gerçek Dil-Tarih'in gerçeği olmuştur iki günlüğüne. Kalıcı bir iz bırakamamalarının nedeni de işte bu yüzden bizlerden çok kendi enjekte edilmiş inançları ve bilinçsiz bir aradıklarıdır. Birçok üniversitede öğrencilere yönelik silahlı, satır, bıçaklı saldırılar resmen görmezlikten gelinmektedir. 06.04.2008 Pazar günü Akdeniz Üniversitesi'nde yaşananlar çokça alışık olduğumuz durumu ekranlara taşıdı. Medyanın bas bas bağıracağı 'üniversitelerde yeniden çatışmalar boy gösterdi' açıklamaları üniversiteler gerçeğinin farkında olmayan bir zihniyetin değil daha çok provokasyon amacı güden çevrelerin ortaya bir sansasyon mezesi sunma çabasıdır. Zira üniversitelerde bu olayların benzerlerinin çokça rastlıyorduk, durumu Akdeniz Üniversitesi'nde farklı kılan gerçeklerden biri de medyanın olayların patlak veeceğinden daha önce haberdar edilmiş olmasıdır. Ömer Ulusoy adlı faşistin göstere göstere 9mm kalibreli silahla öğrencilerin üstüne ateş açması, daha sonra da öldürmek için ateş açtığını bas bas bastıra söylemesi olayın daha önceden planlandığını, kavgaya çıktığından sonra ise olayın kendi kontrolleri dışına çıktığını göstermektedir. Daha önce darp, tehdit, ateşli silahlar kanununa muhalefet ve uyarıterücü madde bulundurma suçlarından haklarında işlem yapılan faşistin yakalandıktan sonra MHP üyesi olmadığı açıklanmıştı. Oysa MHP eski başkanı Nizamettin Sağırda önceden, yeni başkanı Mustafa Akar ile yeni çekilmiş fotoğrafları bulundu. Tabii aşmış ahlak timsali MHP üst düzey yöneticileri bu yeni il başkanını tez elden tasfiye ettiler. Olayda Çağrı Bulut, Ümit Çimen, Hasan Alpböğ, Cem Yılmaz, Muzaffer Çelebi, Suat Doğan adlı faşistlerle toplam kırk beş kişi gözaltına alındı. kampüsler bilinçli olarak silahlı, eli bıçaklı olarak alınan bu faşistlerin vatansever olduğu kisvesiyle rektörler, dekanlar tarafından korunması olayların boyutunu farklı yönlere çekmektedir ki Ankara Üniversitesi'yle

Dil-Tarihin bu özgünlüğü farklı çalışma alanlarının yaratılabilme uğraşında oldukça büyük avantajlar sağlamaktadır. Geçen 5-10 sene içerisinde pratik anlamda mücadele verenlerin sayısı oldukça azalmasına rağmen, okul içerisinde ortaya konulan anti-faşist tavır ve kararlılık hiçbir zaman azalmamıştır

neredeyse eşzamanlı başlayan bu faşist saldırılar temelinde farklı çevrelerce organize edilmiştir. Akdeniz Üniversitesi'nde ki olayların mistifikasyonunun ardında toplumun sözde muhalif kadrolarının safında yer alan Rektör Mustafa Akaydın'ı hedef gösterme düşüncesi yatmaktadır. Yani bu noktada kullanılan faşistlerin ağababalarının emir aldıkları çevre toplumun radikal dinci kesimlerdir. Rektörü hedef göstermek için en kolay yol öğrenci yurtlarında bulunan bu faşistleri kullanmaktır. Bu için en can alıcı noktası da optimal bir düzeyde halka yayılmaktan geçiyordu ki zaten öyle oldu. Dinci basın büyük bir tez canlılıkla rektöre karşı bir kampanya yürüttüler ve sırtlanışlarında 'rektör görevden alın' ibaresi ıslıyordu.

1968 öğrenci olaylarında 1971'e kadar olan dönemde patlak veren olaylar o dönemde yaşanan anti-empyalist ve devrimci akımın bu topraklardaki bir yansımasıydı. 1975-1980 arasında ki dönemde sağın örgütlenirken solun parçalanma sürecine girmesi konjunktürel olarak bambaşka kavgalara da beraberinde evirdi. Bariz bir sağ-sol karşılaşmasının yerini alevi-sünni karşılaşması alıyor, diğer taraftan da Kürt-Türk karşılaşmasının temelleri atılıyordu. 12 Eylül sonrasında ki gençlik uyanık bir ısrarcılıkla ve daha çok ısrarcı ama kaygılı bir çizimde hareket etti. Ankara Üniversitesi'nde ki

faşist saldırılarla önüne geçilmek istenen durum özellikle Dil-Tarih'te ve Cebeci Kampüsü'nde bu kaygıların yerini bir özgüvenin alması, daha da açacak olursak örgütsüz insanların da en azından teorik anlamda yaptıkları muhalefetin çeşitliliğinin artmasıdır. Gelinen bu durum özellikle faşistlerin milliyetçi kanadının arzı çözümlerle kendilerince durumun vahametini bu kez ulusalcı kanada aktarabilme çabasını da gözler önüne serdi ki zaten bu amacını da rektörün ağzından çıkan cümleler kanıtlayıyordu. Altını defalarca kez çizmek gerek: böyle bir durumda faşizm karşısında tavır alan öğrencileri terörist olarak göstermek faşistleri kullananların oyununa alet olurken bir anlamda, kendini bir başkasına fahiş fiyata satmaktadır!

Muzaffer Mankır

EMMA GOLDMAN(1869-1940)

Emma Goldman, ailesinin küçük bir han işlettiği Rusya'daki bir Yahudi gettosunda 1869'da doğdu. Onüç yaşındayken, ailesi St. Petersburg'a taşındı. Bu tam da Alexander II'nin suikaste uğradığı ve siyasi baskıların yaşandığı bir dönemdi. Yahudi topluluğu bir kıyam dalgasıyla karşı karşıyaydı. Zamanın ciddi ekonomik güçlükler, St. Petersburg'a taşınmasından altı ay sonra Emma Goldman'ın okulu bırakarak fabrikada çalışmaya başlamasına neden oldu.

Oradayken Goldman'ın eline, kitabın kahramanı Vera'nın nihilizme yöneldiği ve cinsiyetler arasında eşitliği ve dayanışmacı bir çalışmanın olduğu bir dünyada yaşadığı, Cherychevsky'nin "Ne Yapılmalı'sı" geçti. Kitap, Goldman'ın daha sonraki anarşizminin başlangıcı halindeki bir kabataslağını sunar, ve onun kendi yaşamını istediği gibi yaşama kararlılığını güçlendirir.

15 yaşındayken babası onu evlendirmeye çalışır, ancak bunu kaul etmez. Sonunda üvey kızkardeşi ile beraber Rochester'daki kızkardeşinin yanına gönderilmesine karar verildi. Goldman, Amerika'nın bir Yahudi göçmen için hiç de vaat edilen bir fırsatlar ülkesi olmadığını farkına varır. Goldman için Amerika'nın anlamı, terzi olarak yaşamını sürdürdüğü geçekondular ve kötü çalışma koşulları demektir.

Goldman'ın anarşizme çeken ilk şey Chicago'daki Haymarket Meydanı trajedisinden yükselen haykırışlarıdır. İşçilerin 8 saatlik iş günü için gösterisi sırasında polis kalabalığının arasına bir bomba atılmıştı. Nihayetinde dört anarşist asılmıştı. En zayıf delillerle mahkum edildiler, mahkemede yargıç açıkça "Haymarket bombalamasına neden olduğunuz için değil, Anarşist olduğunuz için yargılanıyorsunuz" diyordu.

Emma Goldman olayları ilgiyle izledi ve asımların yaşandığı gün bir devrimci olmaya karar verdi. O zaman Goldman 20'sindeydi ve 10 aydır bir Rus göçmeni evliydi. Evliliği yürümedi ve ondan boşanarak New York'a taşındı.

Orada Almanca olan anarşist bir gazetesinin yöneticisi olan Johann Moss ile arkadaş oldu. Moss, onu koruması altına almaya karar verdi ve onu bir konferans turnesine gönderdi. Moss, Goldman'dan sekiz saatlik iş günü kampanyasının yeterliliğinden bahsetmesini istedi. Kapitalizmin tamamen yıkılmasını talep edilmesi gerektiğini savundu. Sekiz saatlik iş günü kampanyası yalnızca bir sapırmaydı. Goldman halk toplantılarında bu mesajı hakkıyla aktardı. Ancak, Buffalo'da yaşlı bir işçi şu soruyla ona meydan okudu, "Onun yaşadığı bir adam ne yapacaktır? Muhtemelen kapitalizmin yıkılmasını göremeyeceklerdir. Nefret edilen işten belki bir iki saatlik kurtuluşu da elde edemezler miydi?"

Bu tartışmayla, Goldman daha yüksek ücretler ve daha kısa çalışma saatleri gibi belli iyileştirme çabaların bırakın saptırma olmayı, toplumun devrimci dönüşümünün bir parçası olduğunun farkına vardı.

Goldman giderek Moss'dan uzaklaştı ve rakip Alman "Die Autonomie" dergisiyle daha fazla ilgilenmeye başladı. Burada Kropotkin'in yazılarıyla tanıştı. Peter Kropotkin'in vurguladığı ve onun da sahip olduğu bireyin özgürlüğüne inanç ile insanlığın toplumsal yeti ve barışlılığına yardımcı olmaya olan eğilimini dengelemeyi amaçladı. Kişisel özgürlüğe bu inancı, genç bir devrimciyle dans ettiği, (ve bu genç devrimcinin) ona bir ajitator yerine bir dansçı olması gerektiğinin söylediği bir hikayede dikkati çeker. Goldman şunları yazıyordu: "Davamızın benim

bir rahibe olarak davranmamı ve hareketin de bir manastıra dönüşümü gerektirdiğini beklememeliyiz. Eğer bu anlama gelecekte, ben bunu istemiyorum. Ben özgürlük, kendini ifade etme hakkını, herkesin güzel ve parlak şeylere sahip olması hakkını istiyorum". İlk zamanlarda Goldman eylemli propaganda düşüncesini destekledi. 1892'de Alexander Berkman ile beraber, Homestead Pennsylvania fabrikasındaki grevi silahlı muhafızlarla bastırın Henry Clay Finch'e suikast düzenlemeyi planladılar. Hatta silah satın almak için para biriktirmek üzere başarısız bir şekilde fahişe olarak bile çalışmayı denedi. Onlar bir tiranı, bu zalim sistemin bir temsilcisini öldürerek, halkın bilincini attırılacağına inanıyorlardı. Bu gerçekleşmedi.

Berkman Finch'i ancak yaralayabildi ve 22 sene hapis cezasına çarptırıldı. Goldman, ahlakın sonuçlarla değil güdülerle ilgili olduğunda ısrar ederek, girişilen bu suikastı açıklamaya ve haklı çıkarmaya çalıştı. Devrim sonrası Rusya'daki dönemde, amacın araçları haklı çıkardığı (işkindeki) inancını tekrar ortaya koymuştur, ancak buna daha sonra değişeceğim.

Berkman'ın savunması onu damgalanmış bir kadın yaptı ve konuşmalarına devamlı olarak yetkililerce müdahale edildi. 1893'de,

işsizleri "zor kullanarak" ekmeleklerini elde etmeye sevk ettiği suçlamasıyla tutuklandı ve Blackwell Adası hapishanesinde bir yıllık bir cezaya çarptırıldı.

Doğum kontrolü ile ilgili broşürler dağıtmak yüzünden ikinci kez tutuklandı; ancak uzun hapis cezasına "Zorunlu Askerliğe Hayır" birliğini kurması ve Birinci Dünya Savaşına karşı gösteriler düzenlemesi nedeniyle çarptırıldı. Goldman ve Berkman 1917'de zorunlu askerlik çağrılarını engellemekle tutuklandılar ve iki yıl hapse çarptırıldılar. Bunun üzerine vatandaşlıktan ayrıldılar ve diğer istenmeyen "kızılara" beraber Rusya'ya sınırıldı edildiler. Onan sınırısı edilme celsesini yöneten J. Edgar Hoover onu "Amerika'daki en tehlikeli kadınlardan birisi" olarak nitelendiriyordu.

Sınırdışı edilmesinin olumlu yanı ise, Rus Devrimine ilk elden tanıklık yapabileceği Rusya'ya serbest bir билет almasıydı. Goldman, Linci enternasyonal'de anarşizmle yaşanan çatışmanın kalıntılarını görmeye ve Bolşevikleri desteklemeye hazırlanmıştı. Ancak, Goldman ve Berkman, 1919'da tüm ülkeyi gezirken gördükleri çoğalan bürokrasi, siyasi baskı ve zorunlu emek karşısında dehşete kapıldılar. Kopaç noktası, 1921'de Kronstad denizcileri ve askerlerinin Bolşeviklere karşı ayaklanması ve grevdeki işçilerle dayanışmasıyla oldu. Kızılordu ve Troçki'nin saldısına maruz kalarak ezildiler. Aralık 1921'de Rusya'yı terk eden Goldman bulgularını iki çalışmada ortaya koydu -- "Rusya'daki Hayal Kırıklığı" ve "Rusya'daki İlahe Hayal Kırıklığı". Şöyle diyordu; "Tüm tarih boyunca otorite, hü-

kümet ve devlet, daha önce bu kadar içsel olarak statik, gerici ve hatta karşı-devrimci olmamıştı. Kısacası, devrimin bizzat anti-tezi".

Rusya'da geçirdiği zaman, onun amaç aracı haklı çıkarır şeklindeki eski inancını yeniden değerlendirmesine yol açtı. Goldman şiddetin toplumsal dönüşüm sürecinde zorunlu bir şeytanlık olduğunu kabul ediyordu. Ancak, Rusya'daki deneyimi onu bir ayırım yapmaya zorladı. Şöyle yazıyordu: "Geçmişte her büyük siyasi ve toplumsal değişimin şiddeti gerektirdiğini biliyorum ... Ancak bir çarpışma sırasında savunma aracı olarak şiddete başvurmak bir şey. Terörizmi bir ilke haline getirmek, onu kurumsallaştırmak, ona toplumsal mücadelede en hayati yeri vermek bambaşka bir şey. Böylesi bir terörizm karşı-devrimci besler ve sonuçta kendisi giderek karşı-devrim haline gelir".

Bu görüşler, Rus Devrimi'nin bir başarı olduğu hala inanmak isteyen radikaller arasında popüler değildi. Goldman 1921'de Britanya'ya göç ettiğinde, Bolşevikleri suçlamakta neredeyse tek başına kalmıştı ve konuşmalarına çok az kişi katılıyordu. 1925'te sınırısı edilebileceğini duyan Galleri bir madenci, Britanya vatandaşlığı edinmesi için ona evlenme teklif etti. Britanya pasaportu ile Fransa ve Kanada'ya seyahat edebiliyordu. Hatta 1934'de ABD'ye bir konferans turu düzenlemesine bile izin verildi.

1936'da, İspanyol Devrimi'nin patlak vermesinden birkaç ay önce, Berkman intihara teşebbüs etti. Goldman, 67 yaşında, mücadeleye katılmak üzere İspanya'ya gitti. Liberter gençlerin gösterisinde şöyle diyordu; "Devrimin, anarşizmin kaos temsil ettiği sanısını ebediyen yıkacaktır". 1937'de CNT-FAI'nin koalisyon hükümetine katılmasını ve savaş çabası uğruna komünistlerin gücünü arttıracak tavizler vermesini onaylamadı. Ancak anarşistlerin hükümete katılmasını ve askerleşmeyi kabul etmesini kınayarak reddetti, çünkü bunun alternatifinin o dönemde komünist bir diktatörlük olduğunu hissediyordu.

Goldman 1940'da öldü, ve Chicago'da kaderleri yaşamının akışını değiştiren Haymarket Şehitlerinin yakınına gömüldü.

Emma Goldman, ardında anarşist düşünceye önemli katkılar bıraktı. Özellikle, daha önceleri ilk anarşistlerce ancak ipuçları ortaya koyulan, cinsiyet siyasetini anarşizmle birleştirmeye batırılanı Goldman, kadınların doğum kontrolü hakkı için kampanyalar düzenledi ve bu yüzden hapse girdi. Siyasi çözümün cinsiyetler arasındaki eşitsiz ve baskıcı ilişkilerden kurtulmak için yeterli olmadığını öne sürdü. Değerlerin, özellikle de kadınların kendi aralarında, muazzam bir şekilde değişmesi gerekmektedir. Kadınların bunu yapabileceklerini savundu: "İlk olarak, kendilerini bir seks metası olarak değil, kişilik (sahibi bireyler) olarak değerlendirerek. İkincisi, kendi bedeni üstünde kimsenin hak iddia etmesini kabul etmeyecek; Tanrı, devlet, toplum, koca, aile vb.'nin hizmetkarı olmayı reddederek; kendi yaşamını daha basit, ancak daha derin ve zengin yaparak. Yani, tüm karmaşıklıklarıyla yaşamın anlamı ve içeriğini kavramayı deneyerek, kendini kamusal görüşün ve kamusal kinamının (işlamanın) korkusundan kurtararak. Kadını seçim sandıkları değil, ancak anarşist devrim özgürlüğüne, (anarşist devrim) onu Dünya'da daha önce görülmemiş bir güç, özgür erkekler ve kadınların oluşmasını sağlayacak kutsal ateşten bir güç haline getirecektir".

8 Mart'a Dair

Ahali'nin bir önceki sayısını okuyanlar, Logodaki A'nin ve gazetesinin görünen tek renginin Mor olduğunu fark etmiştir. "Görünen tek renk" diyoruz çünkü gözle göremediğiniz renkleri tamamı gazetesinin kelimeleri ve yazıları arasındaydı. Hatta mor'un tonları olabildiğince karaya çalıyordu. Önceki sayı birçok bakımdan oldukça yetkin bir yayındı. Aramızda diğerinden tek farkı ismi ve iktidarın verdiği kimliğin rengi olanların elinden çıktı Ahali 3. İşine gelen onlara kadın diyor.

Ahali'nin Mart Sayısının böylesine özel kılınmasına yönelik bir talep geldiğinde aklımıza ilk gelen bu özel durumun bizim açımızdan gerekli olmadığını. Diğerleri ise bizler erk değildik ki, 23 Nisan misali, 8 Martta kadınlara erk verelim. Zira sokakta geçerli olan Toplumsal cinsiyet normlarının hiç biri var ettiğimiz mekânlarda yoktu. Elbette içine doğduğumuz dünyanın, bizleri kuşatan binlerce yıllık hastalıklarının bir anda bir kenara bırakılmadığı. En azından gücümüz ve irademiz ölçüsünde yanımızda yürüyen kimselerin farklarını gözetmiyorduk. Bir iyi niyet gösterisi olarak "eşitmiş" gibi yapmak değil bu. Bizler, iktidarların bize verdiği gücü yadsıdığımız ölçüde biz olabilecektik. Bir yerden sonra bunu bilip öyle yaşadık.

Sözüm ona, Feminist hareketin esasında Anarşizan olabilecek bir niteliği açığa çıkarıyordu. Anarşizmin hiçbir politik ya da sosyal zorlamaya yer bırakmaksızın eril ya da diğil olanı öne çıkarmadığını zaten biliyorduk. Pozitif ayrımcı bir yaklaşım gerekmezdi. "Pozitif" ayrımcılık etmek hiyerarşik ve faşist dünyada negatif olanın görünmez kılınmasıydı sadece.

Sonuçta Ahali 3 çıkmıştı. Gazete elimizdedeydi. Kimliği sorulduğunda kadınlığını ya da daha kötüsü feminisliğini öne sürmeye kendini "anarşist" diye niteleyenlerin varlığı olmasaydı, Ahali 3, feminist politikanın tarihsel ve gündelik yenilgisinin nadir örneklerinden biri olabilirdi. Onlarla tam olması gerektiği gibi hala yan yanayız. Kadın kalıp, "patriyarka"dan özneleşmek talep edenler ise cinsiyet politikasının sığı sularında kulaç sallamayı devam ediyor. Yan sütunda Biyografisini yayınladığımız Emma Goldman'dan, Özneleşme serüvenleri için öğrenecekleri çok şey var.

Bu koşullarda yayımlanan Ahali 3 elimizde, ilk olarak 8 Martta alana çıktık. Yürürken taşıdığımız pankartta, otorite'nin kuklalaştırdığı kadınları simgeledi. İpleri koparmak gerekiyordu. Sloganlarımızla bunu bağırırdık. Ve hep bağırırdık. Anarşi ve İsyanı...

Anarşistler Beyazıt'ta Halepçe Katliamını Protesto ettiler

Devlet temelli iktidar ilişkileri hayatın her alanını işgal etmiş durumda. Bu tahakküm ilişkileri kimi zaman ulus veya sınıf mücadelesinde, cinsiyet eşitsizliğinde, farklı cinsel eğilimlere tahammülsüzlükte, kimi zaman militarizmde ve doğanın sömürülmesinde kendini gösteriyor. Bu tahakküm ilişkilerinin temelinde yatan devlet olgusunu gören ve bunu göstermekle kararlı olan anarşistler toplumsal direnişin olduğu her yerde isyanı yaratmaya devam ediyor.

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde

toplu çıkış yapan öğrencilerin üzerine bomba atılıp silah ile ateş edildi, bunun sonucunda kiminin yaralandığı yedi kişisininde yaşamlarını kaybettiği bu katliamın acısını bu günde hissedebiliyoruz.

16 Mart 1988'de kimyasal gazlarla Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen ve altı bin üç yüz kişilerin yaşamını yitirdiği, on binden fazla kişinin yaralandığı Halepçe katliamının yirminci yılında devletin kanlı yüzünü ortaya koymak için Beyazıt Meydanı'nda DTP'nin çağrısı ile gerçekleşen eylemde, İstanbul Ahalisinin kara çocukları olarak oradaydık. Eylemle "78...88...2008 Devletler Yapar Katliam" yazılı pankart ve otobüs duraklarından yürüyerek atmaya başladığımız "Ger Devlet Bike, Kom Kuji Dike", "Biji Azadi Biji Anarşi", "Devlet Yaparsa Katliam Yapar" sloganları eşliğinde kitleye katıldık. Burada yapılan basın açıklamasında Halepçe katliamını bizzat komuta eden Kimyasal Ali lakaplı Ali Hassan Al-Majid'in ve Saddam Hüseyin'in ABD tarafından apar topar idam edilmesine ve Beyazıt katliamının sorumlularının hala yargılanmadığı hatta çoğunun bu katliamdan ötürü ödül olarak devletin yüksek kademelerine terfi ettirildiği ifade edildi. Ayrıca Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskılar ve henüz biten son operasyona dikkat edildi.

Eylem alanında eylemden çok polisin varlığı; gözden kaçmazken basın açıklamasından sonra grup polis takibinde otobüs duraklarına giderek olaysız dağıldı.

İktidar DTCF'de, Anarşistler de...

yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar.

Hafta sonunun ardından pazartesi günü DTCF'de eğitime kaldığı yerden devam edildi. Toplu giriş esnasında polis hiçbir gerekçe göstermeden 4 öğrenciyi gözaltına aldı. Daha sonradan, edindiğimiz bilgiye göre polislin öğrencileri gözaltına alma nedeni, "ideolojik darp" ve "polise mukavemet" iken, iddianamede "ideolojik darp" ibaresi, "ideolojik kavga" olarak değiştirildi. Öğrenciler Terörle Mücadele Şubesine götürülüp sorgulandı. Ertesi gün Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar

Gün Zileli

Seher Vakti Öten "Galya Horozu"

Kavramlar ya da sözcükler, insanlar gibidir. Bir zamanlar çok ünlü ve itibar sahibi olan kavram ve sözcükler, zaman içinde bu itibar ve ünlerini kaybeder ve unutulmuş tehkedilirler. Bazıları bunu hak etmiştir, çünkü ün ve itibarları dönemin modasının ve aniden parlayan değerlerin ürünüdür. Bu moda ve değerler sönüp gidince onların ünleri ve itibarları da sönüşe geçer. Ne var ki, bazıları da bunu hiç hak etmemiştir, hem de aynı nedenle. Yani dönemin parlayan değerleri ve modaları onları bir dönem için gölgede bırakmıştır. Böyleleri, eninde sonunda yeniden parlar ve eski ün ve itibarlarından da daha büyük bir parlaklık sağlarlar.

Günümüzde unutulmaya terk edilmiş "Dünya devrimi" kavramının işte bu ikinci türden olduğunu düşünüyorum. Öyle sanıyorum ki, dünya devrimi kavramının insanlığın ufkunda parlaması; Fransız devrimiyle olmuştur. Fransız devriminin bir "burjuva devrimi" olduğunu düşünenlerden değilim. Tersine bu devrim, burjuvaziye rağmen gerçekleşmiş, ama burjuvazi onu gaspedip kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştır. Fransız devrimi, ulusal çapta gerçekleşen bir devrim olmasına rağmen, aynı 1917 devrimi gibi, tüm dünyayı etkilemiş ve insanlığın ufkunda bir dünya devrimi penceresi açmıştır. Fransız devrimi, gerçekleştiği andan itibaren ikiye bölündü. Biri reelde gerçekleşen Fransız "devrimi"ydi ki, bu, burjuvazinin Fransız halkına yaşattığı kan banyosundan başka bir şey değildi. Reel dünyada kendine uygulama alanı bulamayan Fransız devriminin idealleri ise, dünyayı kaplayan atmosfer boyunca yayıldı ve insanlığa ışık saçtı. İşte böyle çelişkili bir durum. Bu, daha sonra, dünya sahnesinde tekrar tekrar oynanacak tuhaf, çelişkili bir oyundu.

Fransız devriminin fikirlerinin dünyaya yayılmasıyla devrim, ülkesel değil, dünyasal bir anlam kazandı. Gerçi o zaman henüz dünya, Avrupa'dan ibaretti. Anarşistler ve komünistler bile, dünya derken, ufkuları en fazla Hristiyan dünyasını içine alacak kadar genişleyebiliyordu. Hristiyan dünyasının dışı pek dünya sayılmıyordu. Yine de Avrupa dünya çapında kavranışı büyük bir ilerlemeydi ve sonunda 1848 Avrupa devrimiyel taçlandı. Dünya ilk kez, neredeyse tüm Avrupa ülkelerinin hep birlikte ayağa kalktığı bir devrim yaşıyordu. Böylece dünya devrimi kavramı, insanlığın belleğinde ve zihninde iyice yer etti. 1848 devrimlerinin ya da dünya devriminin bir iki yıl içinde yeniliğe uğraması, o zamanın devrimcilerinde kısmi bir umut kınması yaratsa da, dünya devrimi umudu büyüyerek devam etti. Dünya Devrimini sembolize eden "Galya Horozu" elbet günün birinde, herhangi bir yerde yeniden ötecekti. Ve öttü de. 1871 Paris Komünü. Paris komünarları ayağa kalkarken, barikatlarını kurarken ve ölüme giderken asla ulusal sınırlarla kısıtlı bir devrim düşünmüyordular. İnsanlar artık tüm dünyayı kapsayan bir devrimin peşindeydiler.

1917 Devrimi, aynı Fransız devrimi gibi bir bölünmeydi. Kitlelerin taleplerini dile getirerek iktidara gelen Bolşevikler, daha ilk günden içerde devrimi boğar ve ülkeyi kan gölüne çevirirken (bununla elbette, beyaz karşıdevrimcilerin bastırılmasını değil, içki, köylü ve asker devrimci kitlelerinin bastırılmasını kastediyorum) Sovyet devriminin sloganları tüm dünya çapında devrim isteyen kitlelerin dünya devrimi umutlarına imne kazandırdı. Rusya'nın dışında yaşayan devrimci insanlık, Sovyetler Birliği'nde gerçekten ne olup bittiğini bilmiyordu. Kapitalist alıka da bu bilinmezliğe katkıda bulunuyordu. Üstelik bu sefer, dünya devrimi, Hristiyan dünyanın da dışına taşmış, tüm dünya halklarını kapsamış ve ayağa kaldırmıştı.

1920'li ve 1930 yılları boyunca dünya devrimi umudu parlamaya devam etti. Stalinizmin "tek ülkede sosyalizmi" ve içerdeki katliamları bile bu umudu söndürmeye yetmedi. İkinci dünya savaşında NAZİ'lerin yenilgisıyla dünya devrimi son bir kez parladı ve ardından sönüşe geçti. Çünkü artık dünya devrimi yangını, sadece kapitalistlerin değil, Sovyetler Birliği'nin de sığıtlığı sularla söndürülmeye girişilmişti. Dünya hegemonluk gücü haline gelen Sovyetler Birliği, Yunan devrimini yatıştırdı, İtalyan ve Filipinler devrimcilerini silah bırakmaya zorlar ve 1956 Macar devrimini silah zoruyla ezerek bu işlevi yerine getiriyordu.

Dünya devrimi, son kez 1968'de yeniden parladı. Avrupa merkezli olan, ama Avrupa'yla kısıtlı kalmayan bu dünya devriminin alevleri dünyayı bir kez daha yaladıktan sonra, 1980'li yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti'nin stabilizasyon politikasını benimsemesi ve kapitalist güçlere katılmasıyla iyice söndürüldü. Geride "sıcak küller kaldı".

1980'li yıllardan itibaren devrim sadece fiilen bastırılmamış, aynı zamanda kapitalizm, dünyanın ideolojik atmosferini de değiştirmişti. Artık "dünya devrimi" uzakta kalmış bir gençlik hatırasıydı. İnsanlık adeta ihtiyarlamıştı.

Ne var ki, bu sadece görünüşte böyleydi. Yeniliğe uğrayan, dünya devrimi değil, dünya devrimini "tek ülkede sosyalizm" ya da reel sosyalizm kalesine hapsedmek isteyen anlayıştı. Dünya kapitalizmi var olduğu sürece, onun karşıtı dünya devrimi de var olmaya devam edecekti. Nitekim, kapitalizmin globalizasyon politikaları, dünya çapında bir devrimci mücadelenin koşullarını yeniden oluşturmaya başladı. Artık tek tek ülkelerde "ulusal devrim"lerden söz edenler sadece ulusalcılar ve milliyetçiler. Gerçek devrim, sınır ve milliyet tanımayan gerçek bir kardeşliğe çağrıda bulunuyor. Önümüzdeki dönem, dünya devriminin üstündeki kara bulutların dağılıp, "Galya Horozu" nun o görkemli ötüşünün yeniden duyulduğu, tüm insanlığın onun sesiyel yeniden uyanıp ayağa kalkacağı bir dönem olacaktır. Üstelik bu kez "Galya Horozu" erken ötmeyeceği için kesilmeyecektir de. Galya Horozumuz bu kez tam seher vakti ötmek üzeredir.

"FINDIKLI DERELERİ ÖZGÜR AKSIN"

Fırtına deresi ile başlayan özgür akan sulara müdahale, aynı şekilde devam ediyor. Sürekli yeni bir müdahale haberi alıyoruz. İlk önce çocukluğumuz geçtiği denizle, toprak ana arasına sahil yolu yaparak başladılar. Sessiz kaldık. Çocukluğumuza geldi tepkisizlik. Sonra derelerimize yayalarımıza göz diktiler. Fırtına deresi, Artvin Cerrahtepe, Yusufeli, Boçka Barajı... Özgür akan sulara barajlar, bentler... Yusufeli İçmesi'nin sular altında kalma durumu var. Tarihi dokusu ile birlikte tüm yaşamı sular altına almak istiyorlar. İnsanlar, yaşadıkları yer sular altında kalmasın diye elinden geleni yaparken; aynı süreç Cerrahtepede de yaşandı. Artvin halkının -örnek- ekolojik tepkisi ile sınırları altın arama yapmak isteyen şirket, amacına ulaşamadı. Artvin'in bu bölgesi; Avrupa'nın ve Ortaasya'nın en eski doğal yaşlı ormanı ve endemik bitki ve hayvanları bünyesinde taşıdığından bizim için hayatı bir durumdur. Bu şirket adını değiştirip başka yere gözünü diker artık. Kaz dağlarında sınırları altın arama çalışmaları başladı. Gazete çıkarken orda da 5 Nisanda ortak eylem yapılacak. Umarım oradaki dostlar da başarılı olur.

İktidar, Karadeniz de kendi tayfasına rant sağlamak için Fırtına Deresi'nden sonra Çağlayan Deresine hidroelektrik santral yapma projesine girişti. O da yetmezmiş gibi bütün akan sulara gözünü dikmiş. Rant diyorsuz çünkü biraz olsun Karadeniz'i bilen, Karadeniz ekolojisini kitaplardan okuyan biri, bunun akıl karı olmadığını tahmin eder. Karadeniz'deki birkaç ağaçlı kapitalist için doğa feda ediyor. Hidroelektrik Santrallerin (HES) doğaya ne kadar zarar verdiği bilinirken. Bütün dünya HES' ten vazgeçmişken...

Karadeniz bölgesi, genelde heyalan bölgesi olduğundan toprak 20-25 cm kadardır. Böyle bir toprak parçasını ancak bitki örtüsü tutabilir. HES projesi Çağlayanda iki dere sularını tünellerle toplayacaklar. Yüzeyle yol açılması, en az 20 metre içindeki tüm ağaçların kesilmesi demek. Tünel yapılması için atılan bombalar nedeniyle ve kesilen ağaçlar yüzünden oluşacak heyelanları unutmayalım. Derelerdeki

suyan yüzde 94'ünü kullanacaklar. Geride kalan suyla, o Coğrafyada yaşayan insanların kanalizasyonu ve çaya atılan kimyasal gübrelere bu dereye akacağını düşürerek olay bir ekolojik bir katliama gidiyor diyebiliriz.

Karadenizde her dere farklı kültür, farklı yaşam alanlarını belirtir. Fırtına deresi, Çağlayan Deresi, Karadere... Bu sular, milyonlarca yılın getirdiği ekolojik farklılıklar yaratmıştır. Sınırlar derelerle oluşturulmuş, yaşam alanları derelerin kıvrımlarına uymuşlardır. Yani yaşam, derelerle akmaya devam etmiştir. Sadece buralarda yaşayan 'Deniz Alası' bu proje ile yok olacaktır. Yumurtlamak için döndüğünde ortada dereyi göremeyecektir. Sadece Deniz Alası değil. Dereden yaşam alan yüzlerce endemik bitki koruyan dere ile yok olacaktır. Güzellikler ve yaşam sunan özgür sudan geriye, pis kokan bir dere yatağı kalacak. Dere ile oradaki hayvan yaşamına da müdahale edilecek. 1400 bitki türü ve 76 çeşit hayvan Doğu Karadeniz de yok olma tehdidi altında. Durum o kadar ciddi. Karadeniz de her derenin kendine özgü yaşam döngüsü var. Çağlayan deresine özgü endemik hayvan ve bitkileri bu proje yok etmiş olacak. Özgür dereler insan yaşamını o kadar etkili ki her derenin bir

"Karadenizde her dere farklı kültür, farklı yaşam alanlarını belirtir. Fırtına deresi, Çağlayan Deresi, Karadere... Bu sular, milyonlarca yılın getirdiği ekolojik farklılıklar yaratmıştır. Sınırlar derelerle oluşturulmuş, yaşam alanları derelerin kıvrımlarına uymuşlardır. Yani yaşam, derelerle akmaya devam etmiştir."

melodisi, felsefesi vardır ki ne Lazlar, ne Hemşinliler ne de orda geçen herhangi biri bundan etkilenebilir. Dere özgür akmayacaksa neden Fındıklı horon oynasın ki? Şirket için bu proje para demek, ama oradaki insanlar için bu yaşamlarına müdahale demek. Sessiz kalmanın yaşamın yok edilmesine doğru dönülmeden bir yola girmek olduğunun farkındalar. Karadeniz doğası, Karadeniz'in çocukları ve doğacak olanları asla yapılacak olan doğa katliamını affetmeyecektir. Doğaya en ufak müdahale onun hassas dengesinde tepkimeye yol açacaktır. Yaşam 20-25 cm toprakta olması, bunu şirket ve kapitalistlerin es geçmesi oradaki yaşayan tüm canlıları ve kültürleri etkiler. Şirketlerin, kapitalistlerin ve para babalarının gözlerini yaşam alanlarımıza para hırsıyla dikmelerine karşı; insanlarla yaşamsal birliktelik kurmamızın ve bu tiranlığına bir dur dememiz gerekmektedir. Karadeniz'in havasının solumuş bir kişi olarak bu durumu zorunluluk olarak görüyoruz. Elimizden geldiğince bir şeyler yapmak gerek sanırım. Orda nefes alan herkes aynı vefayı göstermelidir.

Biz, ekolojik duyarlılık ile tepki veren insanlarla birlikte, HES'e karşı çıkma noktasında ortak bir mücadeleye inanmaktayız. Sonrasında farklı düşündüğümüz şeyler var. Bunlar; alternatif ekonomik projelerin oluşturulması, ekolojik yatırımlar, ekolojik turizm... Doğaya zarar vermeyen insanlara ekonomik alternatifler sunan projeler geliştirmemiz gerekiyor, diye söylüyorlar. Şirketler de, -buna benzer olarak- "projeler için yeni iş alanları sunuyoruz, elektriksiz yapılabilir misiniz?" diyor. Ama bunun koca bir yalan olduğu ortada. HES bitince kol gücü gerektiren işçiler kapı dışarı ediliyor. Aynı döngü Boçka Barajı sürecinde de yaşandı. Elektrik noktasında benim açımdan "varсын elektrik olmasın"... Orada yok olacak

canlılara göre elektrik bir hiç. Yaşam tehlikeye, insan keyfini düşünmem. Binlerce yıldır elektrik mi vardı? Çocukluğumda sabah erken kalkar ve en geç akşam 9:30 yatardık. Güneş yeter de artardı bize. Ekolojik turizmi ben ekolojik bir oluşum olarak görmüyorum. Yaşanan tecrübeler de bunu kanıtıyor. Ekolojik Turizm, Karadeniz'de -televizyondan sonra- bence en yıkıcı kapitalist kirlenmeyi getiriyor. Daha önce imce duygusu varken, şimdi ekolojik turizm, bölge insanına, "her şey rant döner, siz de kazanırsınız" mantığını dayatıyor. Paranın hükmü yokken, artık para öncelikli oldu. Bu bilinci biraz da ekolojik turizm verdi. Mantıkları bu yönde olmasa da etkileri bu yönde oldu. Artık saf temiz köylü bile, ekolojik ürün diye her şeyi paraya çevirme telaşına sokuldu. Değer yargıları paradan yana döndü. Bunun sonu her evin önünde bir tezgaha kadar dönecek sanırım. Bilinmesi gereken binlerce yıldır burada yaşayan insanlar, doğayla birlikte yaşamı da örmüşler. Yaşamsal ihtiyaçlarını topraktan karşılamışlar. Günümüzde küresel ısınma ve ekolojik bozulmadan dolayı suyan önemi ortada. Artık yaşam için suyan önemi her gün hızla artıyor. Buralarda hala organik ürünler çıkarmak ve bu ürünler besinlerin önemli kısmını oluşturmak için şimdi algılanmasa da bunun ne kadar önemli bir şey olduğu ilerde anlaşılacak. Yaşamsal olarak son derece yeterli bir yerde yaşayan insanlar, doğa olarak da harika bir yerde yaşıyorlar. İnanılmaz güzel bir coğrafyada yaşayan, doğa kadar farklı kültürel gelişimleri oluşturmuş bu bölgeye kapitalistler gözünü dikmişlerdir. Bu konuda beni üzen başka bir nokta da, imce ruhunun yok olmasıdır. Özgür derelerimizde ve topraklarımızda para hırsıyla hareket eden insanların dolması da aynı konu tabii ki... Yaşamında dayanışma ve adalet duygusuyla hareket eden insanların bu duyguya bürünmesi beni en az HES kadar üzüyor.

Orada yok olacak canlılara göre elektrik bir hiç. Yaşam tehlikeye, insan keyfini düşünmem. Binlerce yıldır elektrik mi vardı? Çocukluğumda sabah erken kalkar ve en geç akşam 9:30 yatardık. Güneş yeter de artardı bize.

Devletin, hayvanların ve bitkilerin yaşam alanı, kamu alanı diye nitelendirip kapitalistlere ve iktidar sahiplerine peşkeş çekmesi iğrenç ötesi. Milyonlarca yıldır canlı yaşamın olduğu bu alanlara devlet, kamu alanı yalanı adı altında müdahale etme hakkını buluyor kendinde. Bizler bu bölgeleri yaşamsal olarak asil sahiplerine bırakmamız gerekiyor. İnsan merkezli bakıştan çıkıp, yok olmakta olan yaşamlar için yapmamız lazım bunu. Korkunç bir rakamdır, sadece Doğu Karadeniz'de 1500'e yakın canlı türü yok olmanın eşliğinde. Bu olay genetik patentçiler için de tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük bir rant kapısı ayrıca.

Yaşama, suya, dağa, toprağa. Özgür derelere. Hayvanların yaşam alanına, Kültürlere İmeceye, dayanışmaya Doğamıza her türlü saldırıya karşı, Özgür fındıklı derelerinin, hep beraber yanında olalım.

Fındıklı Dereleri Özgür Aksın Platformu
Erol

Duyup da inanamadıklarımız

Tokuşa tokuşa anlaşılan gençlik istemiyoruz

Bakan Çelik, Akdeniz Üniversitesi'ndeki olayları değerlendirirken "İnsanlar konuşa konuşa, hayvanlar tokuşa tokuşa anlaşır. Tokuşan gençlik istemiyoruz" dedi

Gendini Der ki

İncilerle inanan yerlerimizi sık sık zorlayan eğitim bakanı, bu defa yaş tahaya basmış ayağını. Zira hayvanlar tokuşa tokuşa anlaşmaz, Hüseyin bey. Böyle anlaşan bir hayvan türü gösteremezsiniz. Sözü ettiği tokuşan gençlik kadar geniş bir havsalanız var. Kabul edin Hüseyin bey, bundan iyisi olmuyor. Tokuşmak sizin gençler için süper bir iletişim biçimi. Tokuşma, mufredata alısın. İngilizce çıkarılsın. Bay Brown ile narin hanımı bayan brown da çıkarılsın. Onların yerine boğaç ile börtçeğina gelsin. Genç arkadaşlarımızı sabah akşam tokuşsun... rıpit aftır Hüseyin: Tooooo! Öyle başa öyle tok!

Vekil Başbakan'a hindiyi sordu

DSP İstanbul Milletvekili Süleyman Yağız, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a, "İngilizcede 'hindi' anlamına gelen 'Turkey' kelimesinin, 'Republic of Türkiye' biçiminde değiştirilmesi için girişimde bulunmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu. Yağız, TBMM Başkanlığı'na sunduğu soru önergesinde, sözcülüğünü gazeteci Yener Atlı'nın yaptığı düşünce kulübü 'Yeni Türkiye Hareketi'nin kampanya başlattığını belirtti. Süleyman Yağız, bu kampanyanın gerekçesinde, şöyle denildiğini kaydetti: "(Turkey) kelimesi Osmanlı İmparatorluğu'nun son zamanlarında, ilk defa İngiliz kaynaklarında, biraz da alay ifade ederek kullanılmıştır. Bazı ülkeler kendilerini 'great=büyük' olarak nitelerken, ülkemizin, İngilizce'de bir kümes hayvanının ismi ile anılması kabul edilemez"

Gendini der ki:

Şahane Türkçede atalar "ucuz etin yahnisi ham olur" diye şahane bir cümle kurmuşlar. Bu soru önergesi haberini okurken cümle geliyor aklımıza. Bu başka bir şey. Vekil soru önergesinde bir de Habeşistan örneğini veriyor. Bu ülke adının uluslar arası alanda Etiyopya olarak anılması için uzun süre uğraşmış. Canım vekilim, bizim öyle sabrımız mı var? Birakalım başbakana kendi yöntemleriyle çözsün. O, şöyle yapsın: İlk "great" ülkelerin liderlerini inceden kenara çekip "bak hacı olmuyo böyle hindi mündi, Türkiye deyin be ya" desin. Biraz böyle bürokrasi ilişkisiyle uğraşsın. Olmadı? O zaman alacak eline kızlığı, girecek birleşmiş milletler toplantılarından birine, bize hindi diyenleri bir temiz sopalayacak... bak o zaman bir daha hindi diyebilecek mi kofi Annan ya da günter verhoygen? Denizsiz siz! "Hindini de al git lan! Gidin!"

Çizimler: FATİH

üzerine düşüncelerini ve onları gözleyenlerin üstlerine gönderdiği raporlar gibi bir rapor hazırlamalarını istedin. Gözleyenleri, gözleyen Dilaver ve Hayatın raporu tam aşağıda

MKE ile Yüksel Holding, etkili bir robot silah geliştirdi.

Makina Kimya Endüstrisi, Terörü bitirmek için pahalı ve etkili bir silah geliştirdiğini açıkladı. Yeni silahın karakollarda kullanılması bekleniyor. Silahın ayrıca uzaktan kumanda ile kontrol ediliyor olması, terörist saldırılarda can kaybının da önlenmesi açısından önemli bir avantaj sağlıyor.

Gendini der ki:

Bu memleketin yönetenleri hakikaten pek fantastik arkadaşlar. Herkesin hayatta bir rolü bir işlevi var. Bunların ki de bu: Fantastiklik etmek. Esneyip gevşemek. Terörü bitirmek falan. Mucize silah yapıyorlar. Top yapıyorlar. Fazla enerji var galiba. Ne gereği var demir dökmenin mühendislik yapmanın. Hayır, 'terörist' çocuklara muz şeker dağıtmak, yanaklardan makas alıp sinemaya götürmek daha eğlenceli değil miydi? Pekala bu çocukların ağabeyleri de muz yiyen film takip eden oldukça normal insanlar. Kimseden bir şey beklemediklerini sanmayız ama illa bitirmek istiyorsanız Lost izlemek şahane olur bak. Uçaklardan Lost'un DVD'lerini atın dağlara. İzlesinler. Bu işi 'bitirmek' için bu kafayla daha makul bir çözümünüz yok gibi duruyor. Lost var ya, çok fantastik çok.

Akdeniz üniversitesindeki olayların sebebi 'kız meselesi'

Akdeniz üniversitesi kampüsünde, karışık görüşlü öğrencilerin arasında çıkan ve Ömer U. adlı MHP sempatisiz bir kişinin ateşli silah kullanmasına kadar giden olayların, iki grubun arasında gelişen eski bir 'kız meselesi' ne dayandığına sürüldü.

Gendini der ki: Kız meselesi elbette. Hitler de dünya savaşını kız meselesinden çıkardı. İskender de, götü yere yakın Napolyon da allame-i cihani kız meselesinden topukladı. Peki? Sizin kızın adı ne? Kübra mı? İskembe-i Kübra yani. Satılmış medya üfürükçüleri sizi! Karnizdan konuşup kallavi bir destur verdiğiniz fastistler. Onlarda iplerinden boşalttılar işte. Yok ötesi.

Çocuklar ilkokuldan başlayarak fişleniyorlar. İç işleri

bakanlığı ve MEB'in bölücü etkinlikleri önleme eylem planı adlı bir proje çerçevesinde, ilköğretim okullarındaki çocukların bile izlendiği ve fişlendiği ortaya çıktı. Plan dahilinde okullarda oluşturulan komisyonlar bakanlıklara ve istihbarat birimlerine düzenli olarak okuldaki bölücü faaliyetlere karşı yürütülen çalışmaların rapor ediyor.

Gendini der ki: bu habere sadece ben değil haberi paylaştığım Dilaver ve Hayat'ta inanmadı. Onlardan bu haber üzerine düşüncelerini ve onları gözleyenlerin üstlerine gönderdiği raporlar gibi bir rapor hazırlamalarını istedin. Gözleyenleri, gözleyen Dilaver ve Hayatın raporu tam aşağıda

Fişleniyorum Daatma Amca

-Gizli-
YAŞAMSAL FAALİYETLERE YÖNELİK
EYLEM PLANI SONUÇ RAPORU

Eğitim yuvası olarak atlandırılan okul adı verilen binaların içerisinde öğrenci adı verilen küçük insanlara kitaplarla öğretmeye çalışan öğretmenlerin yaşamsal faaliyetlerini incelemek için kurulan Dilaver ve Hayat ekibi çalışmalarına başlamış bulunmaktadır. Raporu yazar Dilaver'dir. Sonra Hayat "neğzel olmuş" diyerek Daatma Gendini'ye sunmuştur. Pazar tesinden çarşambaya kadar, okulu çoktaan bırakmış olan Dilaver'e okulda olup bitenleri Aktaran ise Hayat'tır.

1- öğretmenler okulda buldukları sırada yaşamsal faaliyet göstermemiş göstermek için de hiçte bile uğraşmamıştır. Akşamları eve gitliğini bildiğimiz öğretmenler, evde de okuldaki gibi davranıyorsa yay çocuklarının haline ve annelere. Sadece öğretmenler değil, çocukları ve anneler içinde yaşamsal faaliyet bulunmamaktadır

2-Okulumuza bizzürü mahalleden taşınmalı olarak bizzürü öğretmen gelmektedir. İhtiyaçlarının büyük bölümü (30 yıl boyunca günlerini)12 saatini vermeleri karşılığında) devlet tarafından karşılanmaktadır. Bunun yanında bazı ihtiyaçları hayırsever vatandaşlar tarafından karşılanmaktadır. Öğretmenimizin herhangi bir barınma ve beslenme sıkıntılarının bulunmadığı bellidir. Yeterince az yedikleri ve ev almaya yeltenmedikleri müddetçe öğretmenler sorunsuz bir biçimde nefes alıp vermektedirler. Günlerinin arta kalan kısmında televizyon izledikleri kaveye ya da günlere gittikleri belirlenen öğretmen müdürler muavinler falan okula gelmek için karıları ya da kocaları tarafından zorla uyandırılmak zorunda kalmaktadırlar.

3- okulumuzda yatılı öğretmen bulunmamaktadır. Arada bir okulda yatıp kalkan hademeler dışında okulda yatılı bulunan kimse de yoktur. Öğretmenler ve okul personeli ve okul personellerinin ağabeyleri falan istedikleri yerde uyuyamazlar. Ev dışında başka yerler güvensizdir. Bi müdür parkta sahilde falan uyumaya kalkarsa birisi, mesela müdürün kulağını çektiği Dilaver gelip "vayyy müdür" diyip onu tekmeleyebilir. Bu nedenle sadece evde uyuyabilirler. Yaşamsal faaliyet sıfırdır.

4- okulumuzda yapılan okul aile birliği toplantılarında ayrıca gelen müfettişler öğretmenlerin ve diğer müdahdemelerin hademelerin ve müdürlerin yaşamsal faaliyet göstermelerine karşı eylem planı: konuşulmaktadır. Bu toplantılarda okula gelmeyip ya da işi bırakıp güneşe kaçan öğretmenlerin yaşamın, ağaçları, kuşları güneşin çirkin emellerine alet olmamaları için bütün her şeyin yapılması kararlaştırılmıştır.

5- Başta Dilaver olmak üzere, okulun çocukları olarak okula gelmeyip yaşamsal faaliyet gösteren öğretmenler ve velilerin okula gelip delirmeleri için onları desteklemek pikniklere, bahçelere götürmek, erik çalmak, suya picamayla atlamak, rüzgara karşı işlemek gibi fırlamalıklar yapılması kararlaştırılmıştır.

6-okul dışındaki hayatlarını amorti etmek için ev, araba yazlık ya da yayla evi alma hakları almış öğretmen ve velilere bankalardan kredi çekmek, faizle borç almak gibi bir densizlik yapmamaları için telkinde bulunmak kararlaştırılmıştır. Onu yerine paraları alıp kaçıp gitmeleri için evlerinin önüne Tibet, patagonya filan fotoğrafları konulup yaşamsal faaliyet özendirilmesi ısrarla önerilmiştir.

7- bütün çabalara rağmen öğretmenler yaşamsal faaliyet göstermezse veliler falan boşverilip öğretmen, başbakan asker falan olmamak için bulutlara bakıp hayal kurmak, bulut yok yağmur varsa yağmurda ciplak gezmek kararlaştırılmıştır.
Dilaver-Hayat

LA BELLE

INDIFFERENCE

"Akıımı kaçırışıma dair bir dedikodu yayıyorlar. Doğru değil bu. Akıımı kaçırmadım, akıldan kurtuldum..."

Ronald Sukenick

Her şey bilmek için hiçbir şey bilmemek gerekir. Doğayla bütünleşmek için doğa hakkında sistematik bilgiye sahip olmamak gerekir. Doğayı dinlemeyi ve hissetmeyi bilmek gerekir. Kendini bilmek için sadece kendini dinlemeyi bilmek gerekir. Bedeni organsız kılmak, enerjiden ve akıştan ibaret kılmak için bedene nüfuz etmek gerekir. Zihni özgür kılmak için yapay olan her şeye kör sağır lal olmayı bilmek gerekir. Bilmek derken bilgiden değil, sezgiden söz etmek gerekir. Somut ve sistematik bilgi değil nesnelere olan ilişkimize güvenmek gerekir. Ve en nihayetinde "gerekli" olandan sıyrılmak, görev ve ödev adına olan her şeyden mahrum olmayı arzularayan bir öze dönüşmek... la belle indifferente...

Başlangıçta sükût ve bütünlük var idi. Sonra sükûtun yerini bilgi ve bölünme aldı. Bilmeyle beraber bölünme gerçekleşti. Zihinsel ve bedensel bölünme sükûtun ve bütünlüğün yerini aldı. Öz formlara büründü ve formlar gittikçe çoğaldı-çeşitlendi. Formların çoğalması sistematik olmayı gerektirdi. Ve gerekli olanı doğurdu. İstencin yerini görev ve ödev aldı: dinlerle beraber insana kültürel misyonlar yükledi. Arzunun yerini etkilene ve edilgen olan aldı. Sonra aklın egemenliği... ve erk ve kölelik ve kent...

Olağarken formlar basit idi. Roller belirliydi. Ve zihin üretilmiş de olsa bir bütünlüğe sahipti: zihin formlarla kendini yeniden üretebiliyordu. İnsanın kendisine dair bir takım tasavvurları vardı. Kalıplar kaba ve görünürdü... çok bölünmeyi engelleyiciydi. Ama başlangıçta. Bölünmeyi mümkün kılan başlangıç... ve aklın benliğe hükümünü... Ve formlar çoğaldı-çeşitlendi. İnsan üretti ve ayak ayırdı. Bu reaktif üretilim. Etkilene ve belirli formlara sahip üretim... sonra küçük değişikliklerle aynı formun yeniden ve yeniden üretilimi. Ve zamanın döngüsü parçalandı küçük birimlere ayrıldı: çizgisel tarih ve saatin doğumu. Gün doğumu-batımı ve mevsimlerin unutulmuş ve doğadan kopuş... Ve insan yeniden köle olmayı kabul etti. Belirlenemeyene ve ilk bakışta görünmeyene kölelik. Kendi ürettiğini benimsedi ve kendini edilgen kıldı. Ve etkinmiş gibi davranmayı öğrendi. Bu bölünmeyi hızlandıran başlangıçta...

İnsan etkin ve aktif görünmek istedi ve göründü. İşini yapmaya başladı ve yaptığını kendine özgü ve ait hissetmek istedi. Ve olmasını sağladı. Biryola girdi ve yolun zorunlu olduğunu görmeyi reddetti. Yaşam tarzı ve kültürel kodların belirlemiciliğini göz ardı etti. Belirlenmiş yollar arasından seçim yaptığını, bazen onu da yapamadığını bilmek istemedi. Unutma ve görmek istemediğini görme bölünmeyi pekiştirdi...

Unutma bir çeşit amneziye dönüştü ve beraberinde afaziye getirdi. İnsan unutmak istediğini unutmaya başladı: unutmaya isteği yeni formlara uyumun gerektirdiğiydi. Sonra unutmak istemediklerini de kaçırdı... dağınık ve koksiz bilgiyle yetinmeyi öğrendi. Bilmeye ihtiyaç duymayacağı yerleşkeler inşa etti. Ve yaşam tarzını değiştirmeye ayırdı. Onunla değişti ve buna gelişme dedi. Bu iletişimleşememeye neden oldu. Sonrası afaziye...

İletişimin yerini geçiştirme aldı ve birbirini dinlememe... afazi-konuşma eksikliği ve güçlüğü- bir dile dönüştürüldü. Artık insan bu dili konuşuyordu. Bu bölünmeye neden

olan büyük etkenlerden biriydi... İnsan isim ve tespit koymayı öğrendi böylece... her şeyi isimlendirdi. İsimlendirme şeyin ve durumun bilgisine sahip olmayı sağlıyordu bu da şeyin ve durumun üzerinde hüküm... Ama başlangıçta her isim herkes için başka bir şeyin ifadesiydi ve dağılmıktı. Kontrol dışıydı. Erk bundan rahatsız oldu ve her şeyi kategorize etmeye başladı. Evrensel kodlar yaratmak için evrensel bir dil yarattı ve adına tüketim dedi... bunsu güzel buldu ve sonraki aşamaya geçti...

Tüketim ve üretim bir yerde evlendi. Bir şey için üretim-bir şey için tüketim yerini tüketim için üretime, yeniden üretim için tüketime bıraktı. Buna sistem denildi ve anlamı muğlaklaştırıldı. Ve kimisine göre çizgisel zaman tamamıyla aldı döngüsel olanın yerini...

Bir aralar yer ve yurt vardı ve bu insan zihninde kendisiydi. Sonra bunlar anlam değiştirdi ve zihnin parçalarıyla beraber nesnelere yerli-yurtlaştırılmaya başlandı: toprak, yer veya alan kazanma... Anlamın muğlak olması oluşu da muğlaklaştırdı ve her şey yalnızca

Algı kapları her gerçeğin bir yanılısına ve her yanılısının bir gerçek olduğunun ifadesidir. Bu üretilmiş gerçeklik dışında başka gerçekliklerin olabirliğinin göstergesidir

siz-yurtsuzlaşmaya başladı ve yeniden başka bir şekilde parça parça yerli-yurtlu hale getirildi. Ve sistem bunu kullanmayı öğrendi ve ekonomide uygulamaya başladı. Bunu bize Perez aktardı: 'arzu önce sermaye tarafından yersiz-yurtlaştırılır;çizofrenik sürecin bazı yönlerinin kendini göstermesine izin verip, sonra yeniden yerli-yurtlaştırılır. Her ne zaman ki bu akışların kendi kaçış çizgilerini kullanma tehlikesi ortaya çıkarsa, kapitalizm ancak genel üretimi serbestleştirerek ve aynı zamanda onu iyi tanımlanmış sınırlar dâhilinde tutarak var olabilir (böylece her yöne ve her yere kaçmaz)'. Sonra yaşam tarzı ve zihnin yersiz-yurtsuzlaştırılması ve yeniden yerli-yurtlaştırılmaya başlaması... ve bunun bir alışkanlıktan çok bir stratejiye dönüşmesi... kapitalizm...

Ve düzenli olan dağınık görünmeye başladı. Kentlerle beraber kültürler birbirine karıştı ve

... Ve kendi benliğini yeniden bulmaya çalışanlar lanetlendi. Onlar deliydi, onlar saadet ve huzur içinde yaşayan kent insanları için tehlikelilerdi.onlar mevcut iktisadın doğasına aykırı davrananlardı, onlar gözün gördüğünü el almaları diyenlerdi, onlar işi gücü olmayan ve hatta iş gücü olmaktan aciz olanlardı...

sadece yaratılmış olan evrensel dil konuşulmaya başladı. Tüketimin dili... peki çatlaklar yok muydu? Vardı her zaman... ve bunlar kontrol altına alınmaya çalışıldı. Buna bazı çatlak yaratıcıları repukürasyon adını verdi: bu sistem çatlakları da tüketim nesnesine dönüştürmüyü... ve çatlak yaratıcıları karşısına kendi taktiklerini koydu... détournement

Her şeyle beraber evrensel dil de gelişti. Biline simgeler yerini yenilerine bıraktı... ve o kadar çoğaldı ki takip edilemez oldu. Semboller bütünü algılanma istenci gösteriyi oluşturdular. Gösteri... bu adı ona Guy Debord

temler bütünü zihinsel ve bedensel bütünlüğü arzularayan bireyleri isimlendirmeye başladı. Bunu kendi için bir tehdit olarak algıladı. Bütünlük arzusunun gerh ve şart olarak algıladı. Onu reküüre etmenin yollarını aradı, ama önce her şeye bir ad koyduğu gibi buna da bir ad koydu ve lanetledi... çizofreni...

İsimlendirme tanışıklığı getirdi beraberinde. Tanışıklık belirli yönde idi ve düşmanın bilgisine sahip olmak gibi bir duygu uyandırdı... ve kapatılmaya başlandı isimlendirilenler. Akıl hastaneleri ve hapishaneler okullar fabrikalar... buna büyük kapatılma dedi Foucault ve görünür kıldı stratejiyi...

Erk ve ahlak ekleriyle beraber sınırlar ve sınıflar doğdu ve gerçekleştirmeye muktedir olma hükmetmeye dönüştü bir süre sonra... iktidar anlam değiştirdi, yeni bir efendi köle formu doğmaya başladı... bu daha tehlikeli ve daha görünmezdi...

İnsan edilgen kılındı kendisi ve yarattığı formlar tarafından... Formu bilenler onu görünmez kılıp yönetmeye başladı insan türüne davranış kalıpları öğreterek... bu doğayı kontrol altına alma ve yönetme istencini doğurdu ve kısmen başarılı olundu...

Günah işlenmişti artık hükmetmenin sınırı yoktu ve kendinde de yok ediyordu hükmeden... ama her günah gibi işlendikçe haz ve kötülük doğuruyordu. Yok etme ve beraberinde kendi sonunu hazırlama... bu erkin anlamını oluşturuyordu... kendi bilgisi dışındaki her şeyi yok etme yada anlamını değiştirme...

Robinson'un Esperanza'sına dönüşmüştü yeryüzü...Tourner'in Cuma'sındaki Esperanza... Erk Robinson'du ve adanın üstünde kendisinde bağımsız filizlenen çiçekleri bile ihanet olarak algıladı... ada kendisine aitti ve onu sadece kendisi dolayebildi... Ve Robinson'un uygarlığının kökleri ve tohumlarıyla beraber yok eden patlama gerçekleşti, bütün koşullamalar ve davranış kalıplarının son bulduğu patlama... bu bütün iktidarlara bekleyen sondu... kaçınılmaz olanın gerçekleşmesi...

Yeniden ve yeniden yeni yaşamlar, yeni kültürler, yeni formlar, yeni davranış kalıpları. Bunların geleneleşmesi ve yeniden değişime uğraması... evrensel dil dışında... ve belleğin yitimi... bölünmenin doruk noktası ve parçalanmış benlik... buna yaşam dedi ve inandırdı kendini hiçbir şeyden yeterince emin olamayan ve artık tespit koymaktan aciz insan... ve tespitin doğası değişti, kötülükle harmanlandı tespit koyma...

insana dair olan her isimlendirme-kavramlaştırma kötü niyet barındırıyor ve amaca yöneliktir. Çünkü bütünlüklü olmanın dışındaydı... Devamı Sonraki Sayfada>>>

Adına erk ve kapitalizm denen muğlak sis-

ANTI-PSİKIYATRİ VE ÖZGÜRLÜK

8. sayfadan devam...

Ve zihin bölündü, paramparça oldu. Ve başlangıç unutuldu. Hatırlayanlar isimlendirildi. Kategorizasyona mahkûm edildi... hatırlayanlar yeniden bölünüp yeni yaşama ayak aydurmamak zorundaydı... Tespitlerden biri konuşmuştu 'bütün nevrozların kaynağı uygarlıktır' o halde uygarlık kendi yöntemleriyle bir hal çare bulmalıydı... terapi ve ilaçlar... anti depresanlar. antipsikotikler. kaygı gidericiler. mizaç dalgalanmalarını önleyiciler. elektroşok ve kapatılma ıslah edilme ve benliğe dair diğer bütün arzular için arıza gidericiler... uygarlaşmamış kültürlerin algıyı değiştirme ve doğayla bütünleşme araçları (uyarıcı ve yatıştırıcılar) ıslah edicilere dönüştürülmüştü ve artık büyük bir sanayi idi... ama geliyordu psikozlar... her gün yoğunlaşarak ve çoğalarak...

ve kendi benliğini yeniden bulmaya çalışanlar lanetlenirdi. Onlar deliydi, onlar saadet ve huzur içinde yaşayan kent insanları için tehlikelidiler. onlar mevcut iktisadın doğasına aykırı davrananlardı, onlar gözün gördüğünü el almamışlardı, onlar işi gücü olmayan ve hatta iş gücü sahibi olmaktan aciz olanlardı, onlar tatku ve arzularını kendilerini tanımlayan eş hissederek yaşamaya çalışanlardı, onlar bölünmenin ifadesini bulamadığı bütünlüğe ulaşamıyorlardı, onlar "ney" in sesi dışında hiçbir şey içitmeyen aşkın güzel aldirmazlığıyla hareket edenlerdi, onlar haşa anne ve babalarını bile tanımayan çocuklardı ve hep söylendi yine söyleylim: halikini tanımayan anne babasını tanımaz...

onlar toplum dışındılar. ya da toplumdaki olmayı reddetmişlerdi, onlar bu toplum için üretmeyen ve üretmek istemeyenlerdi, onlar üretim tüketim çarkının içinde yer almayı reddedenlerdi, onlar bilişimin ve enformasyonun doğduğu simülasyonun içinde yer almayı reddedenlerdi, onlar televizyon izlemeyi, okula gitmeyi, çalışmayı, hayırlı evlat olmayı, itaati reddedenlerdi, onlar ahlak, görev ve ödevi reddedenlerdi... onlar deliydi...

Onlar doğayı ve onunla bütünlüğü, nesnelere iletişimi, yazılmış çizgisel tarihin herhangi bir yerinde olmamayı, çağa ayak aydurmamayı istemeyenlerdi. Onlar gerçekliğin reddetdiklerini ve bütün öğretilerin dışında olmayı garipseymeyenlerdi... onlar deliydi...

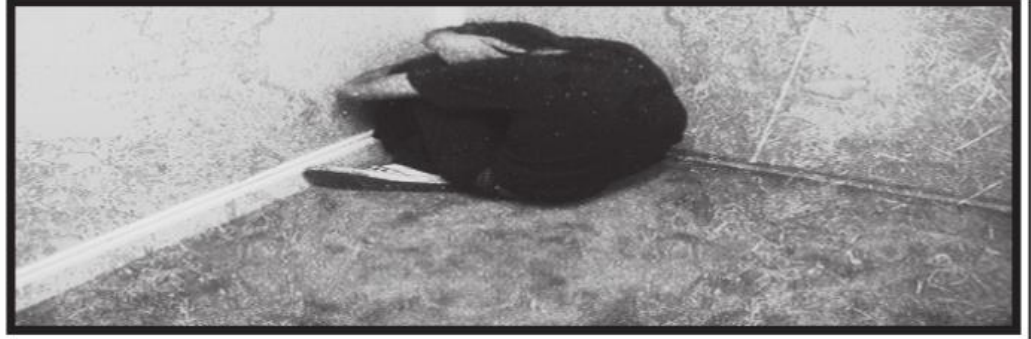
Ve isimleri zikredilmeli elbette bazıları: Antonin Artaud, William Blake, Richard Dadd, Adolf Wolflı, Ronald Sukanick,...

Ve la belle indifference... güzel aldirmazlık... güzel çağırışımı sözcük. Gerçeğin kor ediciğine bakalım önce. La belle indifference: şizofreni ve konversiyon bozukluğunda görülür. Kişi içinde bulunduğu olumsuz durumun farkında değilmiş gibi yüzünde bir gülümseme ve aldirmaz bir kayıtsızlıkla durur. Başına gelen olumsuzlukları yok sayar.

La belle indifference şöyle yorumlanabilir kuşkusuz: gösterinin bütün uyarıcılarına kayıtsız kalma... kentin yoğun uyarıcı bombardımanına aldirmama ve yaşamın bütün olumsuzlarına rağmen evrensel olanın sırtına ermiş gibi yüzünde bir tebessümle durma... öyle hissetme ve öyle yaşama...

La belle indifference halihazır gerçekliğin ötesinde olanı yaşama...

Hinder e Nesaz

BİR

Bence, insan modern bilimlerin oluşumu sürecinde belli bir bilgi teorisinin nesnesi olarak kavranmış ve incelenmiştir. Örneğin, insan, Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisine göre, piramit şeklinde bir doğaya sahiptir. En alta yemek içmek gibi fizyolojik ihtiyaçlardan, güvenlik ihtiyacına oradan sosyal ilişkilere, sevgiye v.s. ulaşılır. Aslında ihtiyaçlar hiyerarşisi düşüncesi, biyoloji, antropoloji ve psikoloji için karakteristik ve yol gösterici bir düğünce olmuştur. Biyolog, insanın yaşamsal ilişkilerini ihtiyaçlar üzerinden düşünmeye başlarken ona hiyerarşik bir doğa bahşediyordu. Antropolog, ilkel'e bakıp evrimi ve doğuluya bakıp batılının ilerlemesini yine ihtiyaçlar hiyerarşisi üzerinden düşünüyordu. Çünkü; ihtiyaçlar hiyerarşisinde en alt basamağı tatmin etmeden, doyurmadan bir sonraki basamağa geçemezsiniz ve ilkeller, doğulular en alt basamaklarda yaşamaktadırlar.

Bu hiyerarşik ihtiyaçlar fiziğinin en tehlikeli yanlarından birisi insan ve makine arasındaki metaforu üretmekte oluşudur. Yani insanın ihtiyaçları, dürtüleri vardır, cinsellik gibi açlık gibi ve insan bunların tatmini için uğraşır. Tatmin edildikçe daha iyi çalışır bir makine gibi düşünülmüş tür insan burada. İhtiyaçlar hiyerarşisi insan üzerinde en çok da psikoloji ile bir iktidar ve bilgi sisteminin temelinde yer almıştır. Davranışçı psikolojinin kuruluşu, Pavlov'un klasik koşullama deneyleri, sosyal psikolojinin suç ve terbiye etme deneyleri insanı bir makine olarak düşünen felsefi saçmalıklardan çok, onu ihtiyaçlarının kölesi bir makine olarak düşünen, onu hiyerarşik bir doğa olarak düşünen biyolojiye yakındır. Sorun aslında ihtiyaçları reddetmek değildir. İhtiyaçlardan yola çıkarak insanı hiyerarşik bir düzlemde tanımlama çabası sorun haline getirilmelidir. bugün suçların, deliliğin ve arzunun köklerini dna'da arayıp onu bir baskı aygıtına çeviren bilimsellik ne kadar çok pay almıştır, bir köpeği et ve zille terbiye eden salıy bilimsellikten. Şimdi militarist büyüteçlerimiz televizyonlarımızdan bir zil sesi değil ama kan ve kemikten imajlar akıyor üstümüze, sonra o esrarengiz sıvı: salya.

İKİ
İhtiyaçlar hiyerarşisini yıkan, tatmin edildikçe daha iyi çalışan o makinenin dişlerini kıran bir düşünce belki de şunları söyleyebilir:
Arzu ihtiyaçlardan beslenmez, aksine ihtiyaçlar arzudan türetilir. (Deleuze & Guattari)
Bu düşüncede bir devrim anıdır bence. Ancak bunu tüketim bakımından manipüle

eden kapitalizmdir.

Reklamcılar her zaman nasıl mit yaratacaklarını. İnsanları bu mitlere nasıl bağımlı kılacaklarını ve insanlara nasıl bir şeyden yoksun olduklarını ve elbette bir şeyleri arzuladıklarını hissettireceklerini bildiler. Aslıdan onlar her zaman arzunun üretken olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden hayatları düzenlemeye bu kadar başarılı oldular. (Rolando Perez)

Antipsikiyatri ihtiyacın despotizmi altındaki özneyi de ilişkiden çıkmaya çağırır. Onun ötesinde kodlanmamış arzuyu ve onun üretkenliğini koyar. Peki kodlanmamış arzu nedir? Her rasyonelliğin, her disiplinin ve her denetim sisteminin kendi normlarını ve normalliklerini ürettiği yerde, bu normlar üzerinden insan özneliğinin ve sosyalliğinin saptanması, denetlenmesi ve eğitilmesi için gereken dil arzuyu tanımlayan, sınırlarını çiziyor. Verili mümkün deneyimler alanını sunan şeydir. Arzunun kodlanması, onun göçebe ve isyankar doğasını sistemlerin normlarına uyumlaştıran süreç adıdır.

Davranışçılar uyarıcı tepki diye bağırırlar, psikanalistler evrensel mitolojileri Oedipus'u çağırıradsunlar, toplumu bileştiren psikiyatrik iktidar hepsini geride bırakmıştır. Gerçeklik ilkesiyle işleyen 'ben', haz ilkesiyle işleyen 'id', ahlak kurallarıyla işleyen 'üstben', çatışma, tahakküm, hiyerarşi... insana hiyerarşik bir doğa atfeden geleneğin ulaştığı en ileri metafizik nokta belki de Freudçülük. Kadını belli bir cinsel-oluşun sınırlarına kapatan, onda bir penis özentisi gören ve bu yüzden onu Oedipus kompleksine sokan, histeriyi kadına özgü bir tıbbi bilgi içerisine oturtan, ötekileştiren gelenek.

Kadın hiçbir zaman babanın penisini arzulamadı, çünkü hiçbir zaman ondan yoksun değildi. Kadında noksan hiçbir şey yoktur. Bununla birlikte kadının bir insan olarak daima arzuladığı şey, hayatını fallus-merkezci hiyerarşiye bağlayan, evrensel üretimsel göndergenin ortadan kalkmasıdır. (Rolando Perez)

Modernist batı edebiyatının bir bölümünde vahşi ve ahlak dışı imlerle gösterilen Afrikalı kabilelere yapılanları düşünüyorum.

Batılının bilinç dışında bastırıldıkları öteki olarak kabilerin hayat tarzlarında hortlatmasından daha vahim bir şey var burada. Ama eğer gerçekten sömürgecilik, devlet, bilinç dışına kadar yayılmışsa, niçin hala bir bilinç dışında ihtiyacımız olup olmadığını sormuyoruz? Antipsikiyatri tüm bu Modernist akılcılığı, hiyerarşiyi sorgulamamız için bir neden ve özgürlüğü daha tekil noktalardan düşünmemiz için bir araç olabilir.

ÜÇ

Psikiyatrist, hiç tanımadığı bir insan ve onun hayatı hakkında konuşmaktadır. Peki bu söyleme, psikiyatristin söylemine inanamamızı ve güvenmemizi gerektiren bir şey var mıdır ortada? Psikiyatrist nasıl olur da hayatlarımızın hakikatini elinde bulundurduğunu varsayan bir iktidar anahtarının söylemini bize dayatabilmektedir? Bu süreç, tüm bir toplumu tıbbileştiren sürecin varyantlarından biridir sadece. Psikoloji ve Psikiyatri eğitim içerisinde örgütlenirken kendi normlarını koymakta ve anormali

kendi içine alarak dışlamaktadır. Toplumsal pedagoğlarımız tüm toplumu tıbbileştirilmesinden sorumludur. "İlaçlar kimyasal deli gömleleridir" diyorlardı ama bugün bize gaydirlen başka birçok deli gömleği var. Öncelikle biyo-iktidar denilen şey, "iktidarın teknolojisini" incelen, onun baskıcı tarzlarını arzuya dönüştüren bir süreç var. Bu tür iktidar ilişkileri tüm yaşamı kendisi için sorun ediniyor. Sadece eğitimi, sadece hukuku v.s. değil.

Anti Psikiyatri belki de en çok baskıcı olmayan iktidar ilişkilerini açığa çıkarmamıza yardımcı olabilir. Hiyerarşik insan doğası kurgusunu reddetmemiz için bize araçlar sağlayabilir. Sistemler kendi yararı için bireyler eğitir, terbiye eder ve aslında bireylerin sosyallikle olan sorunları sistemlerin zararınıdır. Ancak yaşamı sorun eden Psikiyatri bireyi kendi zavallılığına inandırmak bu sosyalliğin zorunlu bir parçası kılar. İşte bu döngü her bireye bir şekilde sunulan bir tehdit biçimidir.

"Anti- Psikiyatri ya da daha özelle çizim analizin amacı, organsız bedene işlenen hiyerarşik ve içsel ailesel yapıları serbest bırakmaktır... Kendi içsel deli gömlekleri içindeki zavallı savunması, suçla yaşayan kuklaların yerine özgür, oedipalleşmemiş ve kodlanmamış bireyleri koymaktır." (Rolando Perez)

şimdi şu sorulabilir: özgürlüğe duyulan arzunun üretkenliği yaşanabilir bir toplumsallıkla ilişkilerini nerede aramalı?

SERCAN ÇALCI

1 Mayıs: Yargılananlar Yargılıyor!

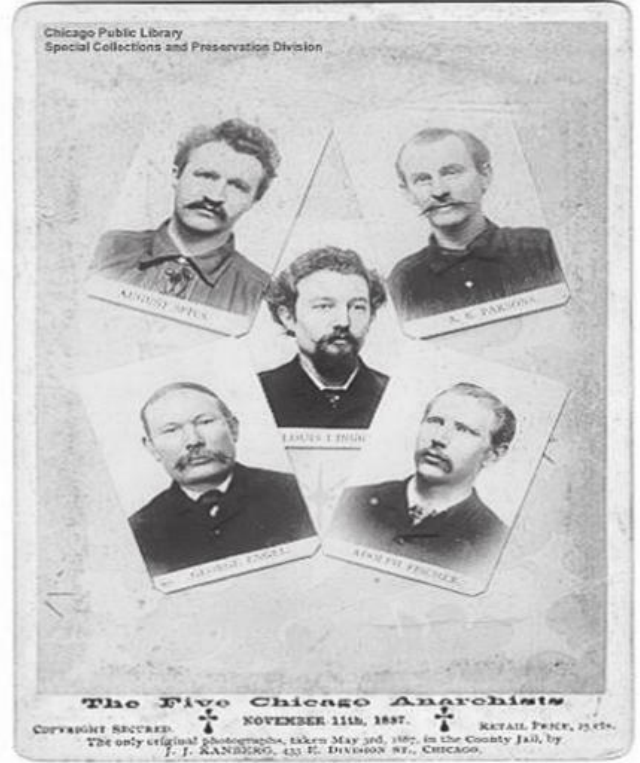
119 yıl önce başlamış olan 1 Mayıs dünya emekçi işçiler günü eylemleri şu günlerde bir bayram olarak anılıyor, oysaki tersine ilk 1 Mayıs bir isyan ve yıkım günüydü. Gerek dini, gerek geleneksel bayramlar birer ödündürler ve toplumsal bağları güçlendiren işleve sahiptirler; bu nedenle de kıtlık, kış sonralarına denk gelen geleneksel bayramlarla, ibadet sonrasında (ramazan orucu sonrası) bayramlar bu türdendirler ve yapıcı özelliğe sahiptirler. İsyancılar ise hep bir adaletsizliğin sonrasında adalet arayışı olarak yıkıcılık ve şiddetle iralanmışlardır. İşte ilk "1 Mayıs" da böyle bir isyanın ilk günüydü. Bu ilk 1 Mayısın çıkış zeminini sağlayan Haymarket olayları yeniden anımsayalım:

1886'da Amerika Emek Federasyonu'nun 1 Mayıs gününden itibaren çalışma saatlerinin sekize inmesi gerektiği ifadesini içeren önerge kabul edildi. Sadece Chicago'da 400.000'den fazla işçi 1 Mayıs'ta greve başladılar. Bir kereste fabrikasına getirilen grev kırıcıları önlemek amacıyla müdahale eden grevdeki işçilere polis saldırdı, ve bir grevciyi öldürdü, çok sayıda kişiyi yaraladı. Bu vahşi saldırının kızgınlığıyla August SPIES, Arbeiter-Zeitung (Alman göçmen işçilerinin günlük anarşist gazetesi) bürosuna gitti ve işçileri ertesi gece düzenlenecek olan protesto mitingine katılmaya çağırın bir duyuru yayınladı. Protesto Mitingi Haymarket Alanı'nda gerçekleşti ve Spies ile beraber sendika hareketinde etkin olan iki diğer anarşist, Albert Parson ve Samuel Fielden katılanlara hitap etti. Miting bitmek üzere iken alanda kalan 200 kadar kişiye polis müdahale etti. Bu sırada polislerin üzerine kimin tarafından olduğu bilinmeyen bir bomba atıldı. (daha sonra bu bombanın polis tarafından atıldığı kesin bir biçimde açığa çıkmıştır.) Bu olayın sorumlusu olarak, 5'i alanda bile bulunmayan 8 anarşist; August Spies, Samuel Fielden, Albert Richard Parsons, Adolph Fischer, George Engel, Michael Schawab, Louis Lingg ve Oscar Neebe tutuklandılar ve yedisine idama, biri 15 yıl hapis cezasına mahkum edildi.

Uluslararası kampanyalar iki idam cezasının ömür boyu hapis cezasına çevrilmesini sağladı. Louis Lingg, idamın hemen öncesinde kendini öldürdü. Albert Parsons, August Spies, George Engel ve Adolph Fischer 11 Kasım 1887'de asıldı. 1889'da, Paris'teki Enternasyonal Sosyalist Kongre'ye katılan Amerikan delegasyonu, 1 Mayıs'ın dünya işçi günü olarak kabul edilmesini önerdi. Bu, işçi sınıfı mücadelesinin ve "Chicago idamlarının" anısına düzenlenecekti.

Sovyetler Birliği merkezli totaliter sosyalizmin tüm dünyada sınıf mücadelesini hegemonyasına alma çabası büyük oranda başarı sağladıktan sonra Chicago'daki isyan günlerinde yaşananlar "iktidar"ın diline tercüme edildi ve nihayet Kızıl Meydan'daki resmi anma programlarına indirildi. Bu ülkenin emekçi sınıfı da iyi kötü bir "sosyal devlet" in evladı idi. İsyancıların sesinin bugün hangi sendika patronlarının ağzından çıkan yalanlara dönüştüğü ve sendikaların hangi işçilerin pezevenliğini yaptığını bile kestiremez bir haldeyiz. Goerg Sorel'in şiddet yanlısı genel grev teorisinin olumsuzlanmasından sonra 1930'ların CNT'sinin yarattığı Emek eksenli örgütlenmenin yine Stalinist-Sovyet Baskınının Franco'nun faşist güçleriyle birleşmiş gücüyle büyük darbe alan Dünya emek mücadelesi, 1960'larda yeni bir toparlanma süreci yaşasa da sonunda kapitalist dünya ekonomisinin bir kurumsallaşma biçimine dönüşen sendikacılığın işçi ile patron arasındaki reformist uzlaşmaların aracı rolüne bürünen sefil bir ücret talebinin işçiyi ve yaşamı ücret artışının istemindeki tüketimin hazzına sevk eden küçük burjuva kültürüyle şekillenmiş yaşam tarzlarına (life style) ve onun paralelinde gelişen merkezi sosyal devlet yapılanmasının organik bir bileşeni haline getirerek, işçilerin, birakalım özgür bir devrimin öznesi, hakim iktisadın ve onun siyasal baskı aracı olan devletin suskun bir nesnesi konumuna kavuşturmasını sağlamıştır. "Ulusal Emek Federasyonu" nun İspanya'daki bütünleştirici kur ekonomisinin komünal dayanışmacılığının salt insani olmak/kazanacağı başarıların yerini bugün sendikaların şatafatlı ve simetrik/asimetrik, modern/postmodern lüks binalarının kapısından bir kez bile girmemiş sözde sendikacı işçiler almıştır. Disk'in 1970'lerde yükselen sınıf mücadelesindeki radikal tavrı, devrimci sendikacılığın esas işlevine bir örnek teşkil etse de, günümüzde salt reformist ücret ve sağlık taleplerinin liberal burjuva demokrasisindeki izdüşümlerinin batıdaki gelişimini taklit ederek mitingler düzenleyen memurluluğun sendikacılığı yürürlüktedir.

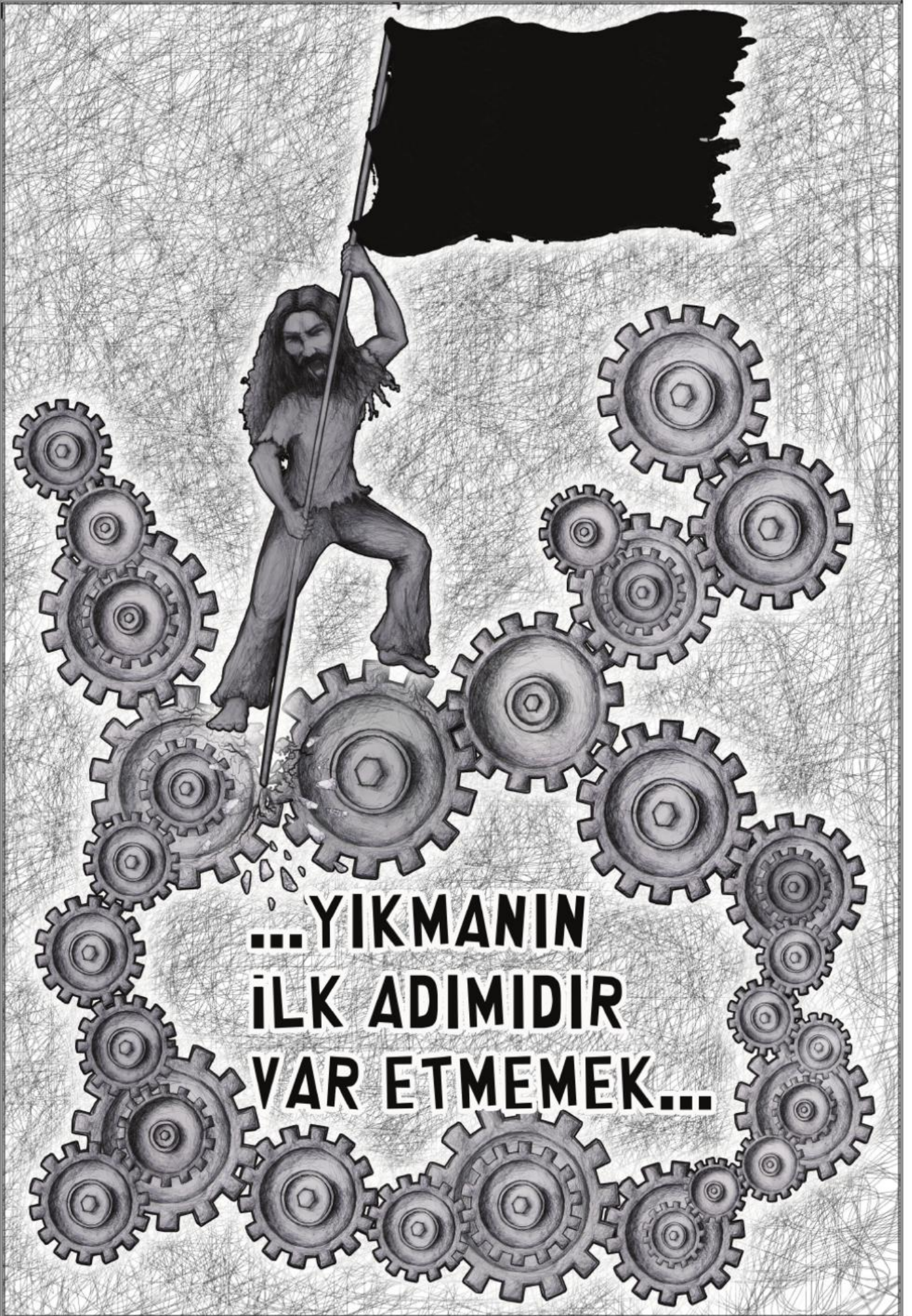
Ücret talebi, yasa değişikliklerine itiraz ritüelleri, sağlık reformlarına ve özelleştirmelere itiraz etmek ve benzeri işler günümüz sendikacılığının tek meşguliyetidir. Emniyet ve vatilik kur-

mundan izin almak için oluşturulan protokolün resmîyetin kolluk kuvvetlerinin korkusu altında gerçekleşen eylemlerin klişeleşmiş sloganlarından sonra sesi kısalmış bir biçimde eve dönen işçileri ve memurların daha fazla tüketmek için daha fazla ücret almaktan başka bir hedefi kalmamıştır. Bazı marjinal sosyalist siyasetler içinse 1 Mayıs bir ret günü ritüeli. Köprülerin altında yankılanan sesin verdiği coşkuyla son bir slogan daha atmanın militan sevincini yaşamamanın mücadelesi: 1 Mayıs. Hürsuzların resmi sömürüsü olan kapitalizmin koruyucusu bir devletin tank, top ve otomatik silahlarına karşı sloganlarla, kağıtlarla cevap vermek hayalpe-restliktir.

Diğer önemli bir husus da bugün "işçi" vasfının nasıl belirlendiğidir. Endüstrinin gelişiminin bu doruk çağında işsizler, etik, cinsel, pragmatist çıkarlar sonucu toplumsal yaşamda ezilen bütün kesimler 1 Mayıs eylemlerine davet edildiği açıktır. Çünkü emek mücadelesinden çok bugün emek veremiyor olmaya dayanan tepkinin doğduğu bir mücadele vardır. Çünkü mevcut iktisadın hürsuzlukla başlamış tarihi talan ve ölümlerle sonuçlanarak devam ediyor bugün. 1800'lerin ikinci yarısında başlamış olan sendikacılığın işçi sınıfının örgütlenme aracı olan niteliği bugün devletin ideolojik bir aygıtına dönüşerek görünürdüğü sömürüye gönderme yaparak gizlenmiş sömürünün üstünü örtmekten başka bir işleve sahip değildir. Sömürünün üstünü örten sol-sosyalist ve liberal sendikacılığın kibar eylemlerini şiddetle boyayan devrimci mücadele için devlet neyse sendika da o olmalıdır. Sınıfsal bakışın ötesinde ve üstünde temellenmesi gereken özgür düşüncenin yolu, otoriteyi var eden ve sürdüren bütün yapılanmalara her an her yerde zarar vermektir. Demokratik burjuva toplumunun tepkiden uzak sayısal üyelerinin bütün maaşlarını adadıkları metallerin yağmalanması, gösteri ve gösterişin aracı olan kentün reklamlarla tasarlanmış uzamının imgeleri ve bilinçdışını yönlendiren kontrol altındaki sokak ve caddelerin değiştirilmesinin günüdür 1 Mayıs. Yargılanmak istemeyenlerin yargılama günlerinden sadece bir gündür 1 Mayıs. İnsanı esarete mahkum eden örgütlü toplumsal işgücünün reddidir 1 Mayıs. Çalışmanın yerine üretimin geçeceği tahakkümsüz bir dünya istencinin eylem günüdür 1 Mayıs. Bütün zamanların borçlarının otoritaryenlere hatırlatıldığı ve erkin mahkum edildiği gündür 1 Mayıs. Ancak adaletsizliğin, zorunlu işgücünün tarihten kalktığı gün bayram günü olacaktır bir Mayıs. Sol eylem ve söyleminin kendi aralarındaki mübadelelerinin uzağında filizlenen radikal anarşist teorinin hiçbir zorunlu eylem prosedürü ve kendine gösteri yapmak amacı yoktur: kortajların dışına! Sokaklar bizim değildir o nedenle de yıkılmadılar. Makineler bizim değildir, parçalanmadılar. Binalar bizim değildir, yıkılmadılar. Kapitalizmin soysuz ve korunaklı kentleri bizim değil ve özgür bir coğrafya'nın parçası olması için yıkılmadılar...

**Albert Parsons,
August Spies,
George Engel ve
Adolph Fischer'in 121 yıl önce yaptığı gibi
yeniden "yargılayanları yargılamak" için,
Anarşi! Komün! Özgürlük!...**

**...YIKMANIN
İLK ADIMIDIR
VAR ETMEMEK...**

Halil Savda: Savaşta da, barışta da kimsenin askeri olmayacağım.

"2003'ten beri çokça kullanılan bir sloganımız var: Öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız. Bu ifade sadece silahlı bir organizasyonda yer almama deklarasyonu değil aynı şekilde hiçbir otorite ve tahakkümcü yapıda yer almanın da deklarasyonudur ve biz bu sloganımızla sadece devletlerin silahlı organizasyonlarında yer almamayı değil; aynı şekilde muhalif çevrelerin silahlı organizasyonlarında da yer almamayı da ifade ettik."

Ahali: Merhaba Halil, öncelikle Ankara'ya hoş geldin. Bugün Türkiye'de seninde içinde bulunduğun Savaş Karşıtı Hareket'te işleyiş nasıl oluyor? Sizin yani vicdani retçilerin yapmak istedikleri, Savaş Karşıtı Hareket içindekilerin yapıp ettiklerinin duyurulması nasıl oluyor?

Halil Savda: Türkiye'de sürekli şöyle bir kültür ve mücadele anlayışı var; bütün yapılar bir mağduriyet üzerinden mücadele ediyorlar. Bu mağduriyet üzerinden de kendilerini duyuruyorlar. Maaşle vicdani ret hareketi de böyle bir durumda; Hep bir mağduriyetten sonra vicdani ret çalışmalarının yoğunlaştırılması ve o çalışmaların yaygınlaştırılması gibi bir mücadele anlayışı var. Devlet bir şekilde vicdani retçileri, bizleri yani baskıladığında, zorla askere götürdüğünde ve orada işkence yaptığında, bu sürecin sonunda arkadaşlarımız çeşitli etkinlikler düzenlediler. Basında bu etkinlikler ve bu arkadaşların mağduriyeti haber oldu. Bunun üzerinden bir vicdani ret tartışması başladı ve yapıldı. Tabii ki bu tartışmaların yapılması iyi bir şeydi, doğru bir şeydi çünkü toplumda bir vicdani ret bilinçsizliği söz konusuydu. Basında ve kamuoyunda da böyle bir bilinçsizlik vardı.

Ahali: İnsanların bu konuda çok bildiği bir şey yok

Halil Savda: Yok evet. İlk olarak Osman Murat Ülke'nin 1996 yılında İzmir'de içeriye alınmasında sonra vicdani ret olayı yavaş yavaş basında yer edinmeye başladı, kamuoyunuz diyen çevreler vicdani ret diye bir kavramla karpıştılar. Daha sonra Mehmet Tarhan süreçlerinde vicdani ret biraz daha açığa çık maya başladı. Özellikle Osman Murat Ülke'nin '99 yılında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine yaptığı başvurunun 2006 yılının ocak ayında sonuçlanması ve Türkiye'nin bu davada mahkûm olmasının sonunda daha yoğunca tartışılmaya başlandı. Şimdi vicdani retin bugün Türkiye'de tartışılıyor olması iyi bir şey ama hala vicdani ret tartışmaları istediğimiz tarzda değil, istediğimiz yoğunlukta değil. Çünkü yapılmakta olan ve yapılacak olan tarihi bir vicdani ret tartışması değil. Sonuçta bizler, vicdani retçiler, vicdani reddimizi açıkladığımızda ve böylesi bir eylem, duruş içerisinde olduğumuzda bizim durumumuz sadece Türk Silahlı Kuvvetleri'ni almamak biçiminde değil. Sadece onunla sınırlı değil.

Sonuçta bizler, vicdani retçiler, vicdani reddimizi açıkladığımızda ve böylesi bir eylem, duruş içerisinde olduğumuzda bizim durumumuz sadece Türk Silahlı Kuvvetleri'ni almamak biçiminde değil. Sadece onunla sınırlı değil.

Şimdi vicdani retin bugün Türkiye'de tartışılıyor olması iyi bir şey ama hala vicdani ret tartışmaları istediğimiz tarzda değil, istediğimiz yoğunlukta değil. Çünkü yapılmakta olan ve yapılacak olan tarihi bir vicdani ret tartışması değil. Sonuçta bizler, vicdani retçiler, vicdani reddimizi açıkladığımızda ve böylesi bir eylem, duruş içerisinde olduğumuzda bizim durumumuz sadece Türk Silahlı Kuvvetleri'ni almamak biçiminde değil. Sadece onunla sınırlı değil. Tek başına bir zorunlu askerlik karşıtlığı değil. Bulduğumuz genel m ilitarist yapı, onun zihniyeti, o kültürüne dönük bir yönelim, bir mücadele. Dolayısıyla Türkiye'de hala bir anti-m ilitarizm tartışması yok. Evet, bir vicdani ret tartışması var; ama bu bugün ki itibarı ile vicdani ret, sadece mağdur olan insanların durumunun tartışılmasından ibaret. Birkaç yazar, çizer bu tartışmanın dışına çıkarak vicdani ret, savaş karşıtı, anti-m ilitarist tutumları ele alsada ve bunu bir şekilde işlemeye çalışsa da, vicdani retçiler konusunda "bazı gençler var, bu gençler askerlik yapmak istemediklerinden ötürü devlet onları ceza evine attı, onlara işkence yapıyor" tarzında bir yargı var. Ama bizim esas durumumuz, vicdani retçi olmamızdaki arka plan çok fazla tartışil-

miyor, çok fazla gündem olmuyor. Gündem olamamasından ötürü de bir anti-m ilitarizm tartışması iyi bir şekilde yapılmıyor.

Ahali: Bu konuyu yazdığı için yargılanarlarda var defolarca...

Halil Savda: Tabii birde isim o tarafı var. Vicdani retçilerle dayanışma içinde olan, vicdani retçileri haber yapan, vicdani retçiler konusunda köşelerinde yazı yazan birçok insanda yargılandı. Tabii ki devletin baskıcı uygulamalarının da vicdani reddin yeterince kamuoyunda yer almasını bir etkisi oluyor. Mesela daha önce Ankara'da Ankara Vicdani Ret Çalışma Grubu 2007 yılında bir basın açıklaması yaptı, burada benim cezaevi sürecinde yaşadığım hak mağduriyetine vurgu yapıp, cezanın sona ermesine dönük bir açıklama yaptık. Bu açıklamada vicdani reddin bir hak olarak tanınması çağrısı da vardı. Vicdani retçiler üzerinde ki ordunun baskıcı ve işkenceci tutumunu protesto eden bir açıklamaydı. Bu düşünce ve ifade hürriyeti kapsamına giren bir açıklamaydı aslında. Uluslar arası bütün metinlerde kendi görüşleri tavsiye edicide, şok edicide olsa, genel in görüşlerinden çok farklı da olsa bu görüşlerini şiddete başvurmadan ifade edilebilir geçer. Bizim arkadaşlarımız şiddete başvurmadan bir basın açıklaması ile bu durumu ifade et-

Halil Savda: İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de zaman zaman çeşitli inisiyatifler oluyor. Bu inisiyatiflerin vicdani reddin tanıtılması, vicdani retçiler üzerinde ki baskıların son bulması, m ilitarist kültürün ve yargıların aşılmasına yönelik çalışmalar yapıyorlar. Bu çalışmalar sonucunda bugün vicdani ret biliniyor. Vicdani ret basında yer alıyor. Vicdani retçiler içeriye alındığında kamuoyuna haber yapılması sağlanıyor. Dolayısıyla toplumun bu mağdur olan ve aynı şekilde işkenceye uğrayan vicdani retçiler konusunda çok azda olsa duyarlı hale gelmesi sağlanıyor. Sonuçta bu çalışmalar yürütülen durumunda. Bu çalışmalar k itleselleşebilir mi? Öyle bir sorunumuzda yok açıkçası çünkü k itleselleşme derinde değiliz. Toplumda genel bir m iliter anlayış var. Aile içinde şiddet var. Sokakta şiddet var. İş yerinde şiddet var. Zaten devletin bütün kurumları bir şekilde tahakküm uygulayarak kendi içinde bir şiddet uyguluyor. Dolayısıyla bunun aşılması ve bunun üzerinden bir barış kültürünün yayılması gibi bir derdimiz var. Vicdani ret sayısı 10 000'i bulsa, 20 000'i bulsa, 100 000'i bulsa, 500 000'i bulsa keşke... Ama sonuçta biz ahlaki bir şey yapıyoruz bir yerde. Çünkü bizim arkadaşlarımız içeri alınıyor. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin yaptığı tanımlama ile sivil ölüme mahkûm ediliyorlar. Bu arkadaşlarımızla dayanışmak, onlara sahip çıkmak bir yerde ahlaki bir sorumlulukla oluyor.

Ahali: Vicdani ret bu durumda bir nevi m ilitarist kültüre karşı ahlaki olması nedeniyle bireysel bir özgürlük mücadelesi. Bu durumda toplumsal bir işbirliği gerekmiyor mu? Bireysel bir mücadele ama toplumsal bir işbirliğini de gerektiriyor.

Halil Savda: "Çok marjinal grupların oluşturduğu bir vicdani ret hareketi var. İşte bu marjinal gruplar genel ağırlıklı anarşist oldukları için diğer toplumsal yapılar ve kurumlarla ilişki kuramıyorlar, bu nedenle vicdani ret hareketi dar kalıyor, genişlemiyor" gibi bir eleştiri vardı. Biz bunu aşabilmek için İstanbul'da Vicdani Ret Platformu kurduk, bu platformda on altı, on yediye yakın demokratik kitle örgütü, siyasi parti vardı. Platform sadece vicdani ret çalışması ile sınırlı tuttuk. Platform ilk kurulurken platform çalışmalarını içeren bir deklarasyon açıkladık. Vicdani retçiler üzerinde ki bütün baskıcı tutumların sona ermesi için çalışacağımızı ifade ettik. Yasal engellerin kaldırılmasına dönük çalışacağımızı ifade ettik. Vicdani ret hakkının tanınması için mücadele edeceğimizi ifade ettik. Aynı şekilde Türkiye'de 500 000'e yakın asker kaçırıldığını ifade ettik. Ve dedik ki bir bu 500 000 asker kaçırıldığını ifade ettik; hak ihlalini sona ermesi için mücadele edeceğiz ve onlarla da dayanışma içerisinde olacağız. Şimdi bunlar deklarasyonda ki ifadeler ama pratikte ne olabilir? Pratikte çok fazla bir şey olmadı, sadece benim gözetiminde olduğum süreçte platform birkaç tane basın açıklaması yaptı. İlk başta bir toplantı yaptı ve onun dışında çokta bir şey yapamadı. Platformun bu çalışmalarını da daha çok platform bilegenlerinin çalışması değil de yine vicdani retçi, anti-m ilitarist arkadaşlarımızın emekleri ile olan çalışmalardır. Dolayısıyla bir süre sonra vicdani ret platformu biraz da tek kişiye yönelik oldu. Bunun bir nedeni şu: demokratik kitle örgütleri vicdani reddi kendi asli görevleri olarak görmüyorlar. Kendilerini sürekli bir destekçi pozisyonunda görüyorlar. Bu nedenle de platform isimlerinin olmasını yeterli buluyorlar. Platformun deklarasyonunun altında imzalarının bulunmasını yeterli buluyorlar. Zaman zaman yapılan vicdani ret eylemlerinde, etkinliklerinde bir kişinin tem silen bulunmasını yeterli buluyorlar. **Devamı: Sonraki Sayfada >>**

tiklerinde halkı askerlikten soğutma olarak ta bilinen 318'den ötürü dava konusu oldular. Bürgül Özbayış isimli gazeteci vicdani retçileri haber yaptıktan ötürü 30 yılı aşkın ceza tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Yine Perihan Mağden bundan ötürü yargılandı. Doğan Özkan diye bir arkadaşımız altı ay ceza yedi. Ben yargılanıyorum benzer bir durumdan ötürü. Yıldırım Türker yargılandı. Vicdani ret tartışmasının yapılamamasının bir nedeni, devletin baskıcı tutumu, insanları hapisle tehdit etmesi ve korkutması. Bir diğer nedeni m ilitarist kültür ve anlayışın aşılması ve toplumda bir şekilde yer, kariyer sahibi olan insanların devlet kurumıyla olan ilişkilerini çok riske etmek istememeleridir. Bu nedenlerden ötürü vicdani ret konusuna çok eğilimiyor.

Ahali: Hukuki baskıların ötesinde anti-m ilitarist mücadelenin işleyişinde bahsettiğin gibi bazı aksaklıklar, eksiklikler var. Bunlara senin bir önerin var mı? Daha başka ne olabilir?

VİCDANİ RETÇİLER, GÖRÜNÜN... MILITARİZME GÜNÜNÜ GÖSTERİN

1. sayfadan Devam

Korkan ve korkutan arasında gözle görünmeyen sözlü ve -kısmen- yazılı kuralları olan bir anlaşma da kendini böylelikle var eder. İşte bu anlaşmanın bizim nazarımdaki adı "Karşılıklı Güven Anlaşması"dır. Bu anlaşmanın bir tarafı militarizmin hayaletleştirilmiş algısıdır, diğer tarafı da güvenlik talebini cisimleştiren fikri "hür" vicdani "gür" bir şevkle yoğunlaşmış korku halidir. Militarist aygıtlar işte bu "Karşılıklı Güven Anlaşması"yla beraber kendi konumunu sorgulamaz kılar.

Başka bir ifade ile güvenlik talebini oluşturan, bu talebi görünür kılan, aslında basit bir güven/çıkarcı ilişkisinden başka bir şey değildir. Çünkü korku, güvenlik için gereklidir. Çünkü korku olmasa güvenlik talebi de olmayacaktır ve dolayısıyla korku temelinde şekillenen militarist aygıtlara da gerek kalmayacaktır. Kendini güçlü kurumlarıyla gösteren militarizmin modern devlette korku ve güvenlik değişkenleriyle kurduğu denklemler şudur: "Zorunlu askerlerin oluşturduğu profesyonel bir ordu" ile "mutlak kontrol" ve "mutlak güç"ün militarist bir şevkle daimi olarak görünür kılınması. Bu ucuna ulaşıldığına açık denklemin çözümü de "Karşılıklı Güven Anlaşması"nın görünür kıldığı militarist şevke karşı çıkmakta yatmaktadır.

" Bir Eylemci Olarak Vicdani Retçi Bu Güven Anlaşmasını Yırtıp Atandır. "

Militarizmin en fazla görünür olan yüzüne karşı bir eylem biçimi olarak kabul gören ve uygulanan Vicdani Red geçtiğimiz günlerde bir kez daha anti-militarist hareketin gündem yaratmadaki kısırlığına bir çare olarak gündeme geldi. Halil Savda bir vicdani redçi olarak 27 Martta tutuklanarak ceza evine konuldu. Bunun üzerine Vicdani Red hareketiyle beraber şekillenen anti-militarist hareket bir kez daha kendine hareket alanı buldu ve kendini göstermeye çalışıyor.

"Asker olmak demek, askere gidip bitli piyade olmak değildir. Asker olmak demek askere gidip gitmemekle ilgili bir durum değildir. Aynı anlamda askerden kaçmak da kaçanın itaat sözleşmesinden pek bir şey kaybettirmez."

Vicdani red eylemlerinin en büyük amacının "savaşların insan kaynağını kurutmak" olduğunu söyleyen mevkletin savaş karşıtı hareketinin cisimleştiği alan, yani hayaletin vücutlaştığı yer aynı zamanda militarizmin bütün güçlerinin en fazla görünür olduğu alan, anayasal antlaşmayla güven altına alınmış olan zorunlu askerlik hizmetidir. Bu açıdan savaş olsun olmasın askerlik hizmetini reddetmek, asker olmayı reddetmek, yalnızca savaşmayı ve şiddeti reddetme değil, itaat eri yapılmayı ve iradesizleştirilmeyi ve bağımsız düşünme yeteneğinin elinden alınmasını da reddetmek demektir.

Askerlik hizmetinin reddi, tam anlamıyla militarizmin reddedilmesi anlamına gelmemektedir. Askere gitmek istemeyen her allahın adamı Vicdani Redçi değildir. Basit bir anlatımla açıklayalım.

Birey herhangi bir sebepten ötürü askerlik yükümlülüğünü yerine getirmek istemeyebilir. Birey asker kaçağı olarak kendini ifade edebilir ama Vicdani Redçi asker kaçağı değildir. O kendini mümkün olduğu kadar göstermek zorundadır. Vic-

dani redçiyi asker kaçaklarından ayıran en büyük özellik kendisini militarizmin cisimleştiği alanda görünür kılması, o alanı dönüştürme ve alanı yıkmaya çabasıdır. Vicdani Redçi olan bireyin asıl sorunu askere gidip gitmemek değildir, aynı anlamda askerden kaçmak hiç değildir. Asker olmak ya da olmamak Vicdani Redçilerin ve onların gıyabında anti-militarist hareketin asıl sorunudur.

Memleketteki vicdani redçiler açısından da tartışmanın asker olmak ya da asker olmamak üzerine yoğunlaşmasını farzederek, "Asker Olmak" deyiminin anlamı önem kazanır.

Asker olmak demek, askere gidip bitli piyade olmak değildir. Asker olmak demek askere gidip gitmemekle ilgili bir durum değildir.

Aynı anlamda askerden kaçmak da kaçanın itaat sözleşmesinden pek bir şey kaybettirmez. İtaat, askerlik ve militarist şevk. Militarizmde kabul gören bu üç aranın amacı, NAZİLERİN KASATURALARINDA GÖRÜNEN VE DAHA SONRA MEMLEKETTEKİ ASKERİ KİŞİNİN KAPISINDA YAZAN "Orduda itaat şerefimizdir" şeklindeki özlü sözde vücut bulmuştur ki bu "atasözü" asker olmanın ne demek olduğunu fazlasıyla açıklamaktadır. İtaatin yüceltilmesi, militarist aygıtların çözülmediği itaat eden ve edilen arasındaki karşılıklı anlaşmayla (gönüllü/zorunlu) ortaya çıkmaktadır. Tıpkı "Karşılıklı Güven Anlaşması" gibi. Militarizmin bir itaat düzeni olduğunu ve itaat edildiği oranda güçlendiğini savunan vicdani redçi, ilk olarak bu itaat halkasını kırarak kendini görünür kılmayı başaran.

İktidar kabul gördüğü alanlarda kendisi için alan oluşturur. Bu alanlarda iktidar kendisini araç olarak gösterip devamını sağlayacak kurumları göstermeye gerek duymaz. Zaten sonsuz "kabal"e sahiptir ve varlığını sürdürmesini engelleyecek hiçbir tehlike yoktur. İktidar reddedildiği yerde, araç olmaktan çıkıp itaat edilen tarafından amaç haline döner. Red eylemiyle iktidar alanı sorgulanan bir durum olmuş, hatta bu alan dönüşmektedir. İktidar alanı aynı zamanda onu reddeden tarafından başka bir alana dönüşmesi için. Dönüştürme çabasının yoğunluğu, bu alanı iktidar için vazgeçilmez, dönüştürmeye yönelik affedilemez kılar. Kendini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olan iktidar, kendi alanının dönüştürülemez olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır. Fakat dönüştürülemeyen alan yıkılabilir. İşte bu da iktidar için tehlikeli bir durumdur. Artık iktidar alanı aynı zamanda bir red alanı olmuştur.

Vicdani Reddin bu memlekette şekillenmesi, kendini kamuoyuna tanıtma şeklinde zor bir durum olarak varlığını hissettirdi. Vicdani Reddin memleketteki ortaya çıkmasını ve böyle bir yoğunlaşma kadar şekillenen ve militarizmin oluşturduğu iktidar alanlarını yıkarak, olması lazım gelen "yüzleşmelerle" beraber yıkıldığı alanları özgürlük alanlarına dönüştüren, tutaklık durumunu özgürlük istencisiyle geçersizleştiren 9 ayın "Vicdani An". Burada hatırlayalım ve hatırlatalım.

1.An- Tayfun Gönül, 1989 Aralık ayında Vicdani Reddini açıkladı. TCK 155. maddeden yargılandı, aldığı ceza, para cezasına çevrildi. Militarizm vicdani redçiyi görmezden geldi. ("İlk" her zaman önemlidir. Bu açıdan bu mevkletin ilk vicdani redçilerini hatırlamakta yarar var. Ayrıca, memleketteki "anarşist" isminin geçtiği, anarşinin bir eylem şekli olarak yargılandığı ilk davada, 2002 yılında Uşak Anarşist Otonomu davasında anarşistlerin lideri olarak "tanık" olarak Tayfun çağrıldı. Tayfun Gönül Anarşinin ne kadar "Lidersiz" ve "Örgütsüz" olduğu konusunda mahkemeyi ikna ettikten sonra bir basın kuruluşu tarafından kamuoyu anarşisti olarak tanımlandı. Başlık şöyleydi: "Anarşist Gençleri Anarşist Kurtardı". Üçüncü sayfa haberi şeklinde başında yer bulan bu davadan sonra Uşak Anarşist Otonomu Otonom ismi kullanılınca otonom olunmayacağına ispatı olarak kaldı. Tayfun Gönül ise mevkletin en "kudemli" vicdani redçisi olarak çeşitli faaliyetlere katılmaya devam etti. Vicdani reddi neredeyse 20. yılına giriyor.)*

2.An- Vedat Zencir, 1990 Şubat ayında İzmir'de Vicdani Reddini açıkladı. 1 Aralık 1997'de Osman Murat Ülke'ye destek için reddini tekrarlardı. Mehmet Tarhan'ın Vicdani Red direnişinde kendini Mehmet'e yazdığı bir mektupla bir kez daha

"20 yıllık Vicdani Retçiler var bu memleketde. Devlet bizi görmüyor, medya, kamuoyu, insanlar hiç biri bizi görmüyor, ah bir görse neler neler olacak diyenler..."

gösterdi. "Ben oğlumu biraz daha büyüteceğim. Ama bilmeni isterim ki gerekirse tekrar sıraya girerim." İsteriz ki bu işler sırayla olsun. Ama maalesef sırayla değil. Militarist şevkin yoğunluğuyla ve Vicdani Redçinin görünmesiyle doğru orantılı.

3.An- Ossi. Namı Diğer Osman Murat Ülke. Türklü esiyetler gördüğü cezaevinde reddini defalarca tekrarlayarak direnişin kitabını yazdı dersek abartmış olmayız herhalde. Vicdani Redçinin, asker kaçağı olmadığını, gösterdiği direnişle izah eden Ossi bu memleketin vicdani red tarihinde bir mihnet taşıdır. Nerede yaşadığı ve ne yaptığı kimseyi ilgilendirmedikten (özellikle militarizmi) burada bahsetmiyoruz.

Yaşa, Varol Ossi.

4.An- Mehmet Bal: "Bir kez daha, özellikle belirtmek istiyorum ki: Gerekeceği ne olursa olsun vicdani ve iradem ile benimsemişim hiçbir edimi, yerine getirmeyeceğim. Bün-yesinde insanlık dışı unsurlar bulunduran hiçbir sistem ve yapıya dâhil olmayı da, sonucu ne olursa olsun reddediyorum." Vicdani'nin sesini dinleyen Mehmet 9,5 ay yaptığı askerlikten vazgeçerek vicdaniyi özgür eyledi. Askeri mahkeme de bu vicdani mahkûm etti. Mehmet, yapılan türlü işkence ve keyfi eziyetlerden sonra 24 Kasım 2002 de genelkurmay askeri mahkemesinde beraat etti. Zaten özgür olan vicdan militarizmin kendi alanında da hiç olmadığı kadar özgür kaldı. Şu anda nerede olduğu ve ne yaptığı kimseyi ilgilendirmeden için belirtmiyoruz.

Yaşa, Varol Mehmet Bal.

5.An- Mehmet Tarhan 27 Ekim 2001 tarihinde Vicdani Reddini açıkladı. Diğer Vicdani Redçilerin açıklamalarından farklı olarak açıklaması bir total red açıklamasıydı. Yani sadece zorunlu askerlik hizmetini değil, askerlik yerine sayılabilecek her türlü zorunlu hizmeti reddeden bir açıklaması olmuştu. Vicdani/total redçi olduğunu türlü eziyetler gördüğü askeri cezaevinde ve vicdanının yargılandığı askeri mahkemede defalarca tekrarlayan, vicdanını orada militarizmin kalesinde özgürleştiren Mehmet, Mehmetlik olmayı hiçbir zaman kabul etmeyecek gibi...

Yaşa, Varol Mehmet.

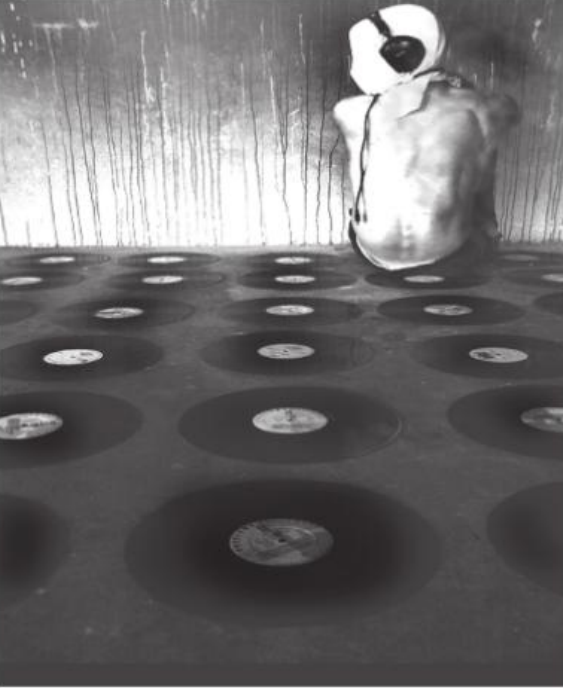
6.An- II. OSSİ Vicdan Özgürleştirilmesi: 24 Ocak 2006 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Osman Murat Ülke'nin başvurusu çerçevesinde Türkiye'yi para cezasına çaptırdı. Cezanın verilmiş nedeni Osman Murat Ülkeye Uygulanan kötü muameleydi. (Muamele'nin iyisi kötüsü olmaz. Bunun adı militarist şevkin eziyetidir) Ossi'nin sadece vicdani redçi olduğu için işkenceye maruz kalması aslında bizim açımızdan şaşırtıcı bir durum değildir. Militarizm görevini yapmıştır. Ama Ossi ye dış geçirememiştir. Ossi bir kez daha kendini göstermiş ve sadece vicdani redçi olduğu için yurttaş haklarını gasp eden militarist aygıtlara karşı bir kez daha bayrak açmıştır ve görmek isteyenlere kendisini fazlasıyla göstermiştir.

7.An- Halil Savda, askeri birliğinde vicdani reddini açıklayarak askerlik yapmayacağını, askeri emirleri yerine getirmeyeceğini, bunu vicdani ve inançları gereği yaptığını belirttiikten sonra vicdanının yargılandığı mahkemeye giderek kendi gerçekliğine sahip çıkmıştır. Vicdanının özgür, bedeninin tutak olduğu çorlu askeri cezaevinde tek tip elbise giymeyi reddeden tek "tutuklu" olarak militarizmin en somut alanı olan cezaevinde özgürleşmiştir.

devamı sonraki sayfada>>>

Müzik Tarzlarının Üretimi ve Tüketimi Üzerine

-bir giriş-

ağıt, umut, özgürlük ve beraberlik şarkılarının daha sonra Blues tarzının oluşumunda oynadığı rolün gittikçe esaretin mateminden çıkıp konularını gündelik hayatta daha etkin ve baskın olan 1930'lardaki mafya, aşk, kumar, avarelik gibi gerçekliklere kaymış olması gibi. Müzik eğer duyguların bir dışavurumu, ifadesi ise, o zaman duyguların sayısı ve farklılığı oranı kadar ve hatta onunda ötesinde, olmayan, yaşanmamış duygular bile üretildiğini söyleyebiliriz. Nitekim günümüz dünyasında "hiç yaşanmamış" duyguların bile kültür-müzik endüstrisi tarafından arz edilerek bir talep oluşmasını sağlamış olması bu söylediklerimi haklılandırır. İnsanın nesne biçimcililiğinin temel nedeni, nesnelerin belirli gösteri ve simgesel değerlere kavuşturulmuş metalar olmasında gizlidir. Hakim kültürün reklam ve enformasyon aygıtları yoluyla serbest piyasa toplama arz ettiği ürünün özel mülkiyetine sahip olmak, özel mülkiyetin insanı yücelttiği bilincine sahip olan normalleşmiş kültürün modern nesnelerinin bütün kazançlarına mal olsa da, biricik hedefleridir. Üretimimiz değil de tüketimin niceliksel biçiminin (tarzının) insanı farklı ve özel kıldığı fikri, meta arzının biricik reklam sloganı haline gelmiştir. Seçilmek istiyorsanız en gösterişli ve en pahalı olanı seçmelisin. Eğer milliyetçiyse hâlâ büyükler bırakmalısın, metalcysen siyahlar giymelisin, nircysen hafif büyüklerin üstünde gözlük olmasa da altına kahverengi bir pantolon çık olur, sevgiline çiçek al, orta burjuva sınıfın klasik müziği sevmelisin...

Yüzyılın mekanik makinelerinin sesleri arasında şekillenmiş ruhların müzik estetiğinde aradıkları şey, ancak benzer makinelerin benzer seslerinden türeyen seslerin, tikel olguların etkisinde şekillenmiş tikel duygulara göre düzenlenmiş senkronizasyonunda bulur ifadesini. Tıpkı 19. yüzyılın sonlarında etno-müzik bilimcilerinin ilgisini çeken kuzey Afrikalı kölelerin New-Orleans'da çalışırken hep beraber söyledikleri

Modern kentlerin uzamındaki araba seslerinden tutunda bir fabrikanın gürültülerine varıncaya dek çağdaş müziğe sinmiş doğa biçimci seslerin bu kaotik yapıyı yine de hakim kültür endüstrisi tarafından politik ekonominin taleplerine göre yoğrulur ve bütün bu sessel zenginliğe rağmen,

aidiyet ve gelenek ilişkilerinin devletin ve serbest piyasanın kuramlarınca şekillenmiş toplumsala belirli hakim tarzlar dayatılır. Kentel hızın insan bedenine kazandırdığı hızın bir benzerini zihinsel olarak sağlayın uyuşturucu kullanımları, doğrultusunda evrilen bir müzik sanayisi uzun yıllardır yaygın biçimde evrensel etkililiğini sürdürüyor.

1980'de tekno müziğinin ekstaziyle beraber değişen ve zenginleşen çerçevesi, rock müziğinin Rock'n Roll'den koparak daha tikel olguların ışığında şekillenen duygulanımlara yer vermesiyle eş-zamanlıdır. Metal müziğin lanet ve yıkıcılıkla imlenmiş karanlık havasının kuzey Avrupa-pagan kökenli çıkışının evrensel etkisinin nedeni ise evrensel kapitalizmin evrensel enformasyonunun bir marifeti aracılığıyla gerçekleştirdiği 90'ların şiddet yüklü isyanının bir izdüşümü olarak da okuyabiliriz. 2000'lere doğru etkili olmaya başlayan elektronik müziğin ise günümüzün rakipsiz müzik endüstrisi haline geldiği bugünlerde, ekstazi kullanıcılarının hızında gerçekleşen tüketim ve alışveriş de, hedonizme ve onun merkezindeki cinselleştirilmiş yaşamla eş-sürekli olması, belirlenmiş uzamın ve programlanmış zamanın artık mutlak olarak hakim iktisadi üretim tarzının hegemonyasında olduğunun kanıtıdır. Üretim ve tüketim biçimlerinin değişen yapısı serbest piyasanın her alanında olduğu gibi müzik ve diğer sanatlarda da izdüşümünü buluyor. Algı ve duyumlarımızı belirleyen bilinç-dışının nasıl üretildiği ve tüketildiğinin bilincine vararak onun tahakkümcü baskısından kurtulmak, kendi olmaya başlamasının ilk evresini teşkil eder ve özgürlüğün mümkün olması için bu süreç her özne tarafından deneyimlenerek aşılmalıdır.

"gelecek sayılarda da müzik tarzları ve belirli gruplar, müzisyenler etrafında şekillenmiş kitlelerin ve müziğin yarattığı duyguların özsel olarak nesnesini etkilemesinin nedenleri ve işlevleri üzerinde duracağız. Evrensel ve tikel duyguların belirli sesler ile simgeleştirilirken bu simgeselliklerin hakim iktidarlarca nasıl yönlendirildiğinin ekonomi-politiği üzerine eğilmeye çalışacağız."

Retalk Urusubal

T İ Y A T R O T İ Y A T R O T İ Y A T R O T İ Y A T R O T İ Y A T R O

Tiyatro. Okudunuz: tiyatro. Tiyatro. Tekrar ettiğim tiyatro. Tiyatrodan ne kastetmeye çalıştığımı düşünüyorsanız: tiyatro. İnan bana yüzlerce mekanın imgesine sahip bir şahsın adı: "Ülke" olabilir. Esas mesele Ülke'nin sanatın ne demek olduğunu bilmekle kalmayıp onun bütün marifetlerinin de farkında olabileceğidir. Ülke'nin sanatı. Devlet. Evlat. Avret. Avrat ve at. Gökyüzündeki kanatlar meleklerin bazılarında ait bir devletin kemali olabilir. Asabiyyetin zayıf. Sinirli: sen: ve övgü: kara. Tiyatro. Özel dil nesnel dünyanın göbek adının ırzına tecavüz eden bir sapkıtır: nesnel dünya toplumun adıdır. Nesnel 2007 yılında DA affet, dehşet ve ateşli bir kadındır. Eteği, pantolonu ve iç çamaşırını kanlı, lekeli bir estetiğin gözleridir. Gözlerini ondan ayırma. Sana bakıyorlar, kaç! ateş ediyorlar. Maalesef kurtulacaksınız! Ha! Ha! Ha! Ya! Ya! Ya! Devletin küçük çocuğu çok yaşa! Amin. 1 Mayıs önerimizdir. Dünya kadınlar günü ise çok radikal olmamakla beraber 12.5 puan almaya hak kazanmıştır. Nevruz milli bir bayramımızdır. Birisi sana soruydu şu şekilde sorabilir: "senin farkında olanın farkında mısın?" sense ona şöyle cevap verebilirsin: "evet, farkındayım, ama bu ne işe yarayacak!" birisi soruydu değiştirebilir: "farkında olduğun şeyin senin farkında olduğunu biliyor musun, yoksa buna inanıyor musun? Sen: "inanımın tamamı 100 kilometre kare. Demek ki bilmiyorsunuz. Daha da beteri bilemezsiniz. Bildiğiniz formüller kaç işe yaramaz? Şimdi ne yapacaksınız ha? Sen: Tiyatro. İçinde tiyatro yaptığın devletin milletin ve kentnin adı sensin. Sen kimlersin, necisin, bana cevap ver. Kiminle çalışacaksınız bu tiyatroyu? Cevap ver. Soruları ben sorarım. Tiyatroda soruları sen sorabilirsiniz. Sokakta ben sorarım. Yediğiniz naneleri nerelere siçyorsunuz? Soruları sen sorarsan. Ama ben cevap vermeyeceğim. Susuyorum. Hey gidi salak susarsan seni öldürürüm. Seni öldürmeden sen beni öldürsene. Benim adım Ülke. Güzel mi. Şık mı? Daha gerçekçi olayım soruda: tiyatro iyi bir şey mi? Fevkalade. Muazzam bir dramaturgiydi bu konuşma. Panoya asılmaya böylece hak gördü. Siz de mükemmel bir dramaturgi yapın, panoya asalım. 12 pantoluk olsun. 2 de ara. Bak evlat işte AD(a)let. Askerlik görevinizi icra etmeyi unutmayın. Unutmak tehlikelidir. Her şey bir bekleyiş ve unatışla varolar demiş Blanchot. Ama siz yakın! Pardon yapın: öyleyse askerliği unutmayın. İnsanları içine alan ağır mutsuzluk insanı sefaleti yaratmaz, onu yalnızca ortaya çıkarır. Pekala felsefe de yapabilirsiniz. Gençsin zekisin, öğrenci ve çevik bir kuvvetsin. Birleşmiş milletlerin yaptığı araştırmaya göre her öğrenci En az 10 market soyabilecek yetenekteymiş. Ama sen soyma güzelim. Tamam mı bir tanem. Derslerini çalış. Bak yavrum, eğer birileri gözlerinin içine nefretle bakarsa gözlerini ondan çevir ve Allaha dua et. Bilin ki Allah kimsesizlerin kimsesidir. Hem bak tiyatrodaki Allah'ı temsil edebilirsiniz. Neden sen de tiyatro yapıyorsunuz? Kendinden nefret etme. Bunun yerine başkasından nefret etmek daha zekice bir şey. Dehalar her zaman para kazanmaktan çok onu

tüketmeyi bilmmiştir. E neden sen de bir dahi olmayasın? Yeter ki derslerini ver, okulunu bitir önce, sonra askerliği de bitir artık canım. Yeter artık, sıkılmadın mı? Babanı öpmeden mi uyuyacaksın?

Baba da ne demek! Boş versene, sen ülke'sin. Babasın, büyüksün, teşekkürler, eyvallah baba. Bana da çay alsana! Bana ay alsana! Bana da dal. Bir iki harf de sen ekle be oğlum. Pardon kızım: kusura bakma bazen erkeklerle konuşmak canımı mı sıkıyor? Ah sevgili kızım! Seni gidi orospu, şillik! Baskı nedir? Faşizm nedir? Özgürlük ve yüce aşk nedir? Sorularını cevaplamayınız. Alın aştığınız minimize sokun. Firijit olmayın. Mini etek giymek seksi bir iş, Pasif olmayın. Soru çözün. Elbet güzel günler göreceğiz çocuklar, güneşli günler. Bahar bir türlü gelmedi demeyin! Biraz us istiyorum sizden çocuklar, daha fazlasını değil. Uslu evladım sen anlat: " aslan tavşana ne sormuştu ve aslanın cevabı neydi? Öğrenci: sen: aslan dedi ki; "eğer hile yoksa söylediklerin doğrudur, Mevlana, mesnevi, cilt I." Aferin oğlum. Dersini çalışın öğrenciyi severim. Ama öğretmenlere aşkıym. Çünkü ben de o kutsal vazifeyi icra ediyorum. Anlık da kutsaldir, bayrak da. İnsanları sevmek sanatından bahsedin arkadaşlar. Ama hayır başım ağrıyor biraz; daha sonra. Ne olursa olsun esas vazifenizi unutmayın! İyilik için savaşın! Vatan için olun! Benim için bekleyin! Gülmevin! Ciddi olun! Tiyatro tiyatroyu. Boş zamanlarınızda kitap okuyun! Hayallerinize kavuşmak ellerinizde. Sadece ayaklarınıza iş bulun! Dişlerinizi günde 3 kez fırçalayın! Hırsızlık yapmayın! Neyse canım sen bilirsin. Ama sen yine de dikhatli ol! Kalem al. Kurşun Olsun! Tükenez olmasın! Zihnini geliştirmek elinde. Eliniz kelinizde. Ah ne çakacı şu Nasrettin hoca! Ev almayın konuş alın! Ayağını yatağına göre uzat! Uzamış sakalını kes! Turban politik bir göstergedir. Gösterebilimsel güvenlik araştırması halk içindir. Yaşasın laik Türkiye devleti cumhuriyeti! Cumhuriyetine sahip çık! Ekmele yiyeceğine bal ve süt iç! Protein almak zorundasın! Protokol koltuğu fantazmi, ağıl tendonu kutusu değildir. Benzin icra mercisi, karayolu sığır sonbaharına paskalya çöresi pişirir. Dicle-Fırat Havzası, Irak topraklarının yaklaşık yarısını kaplar. İssiz bölgelerde yaban domuzu ve ceylanlar bulunur. Kertenkele, yılan ve kaplumbağa gibi sürüngenler tuvalet olarak arı kovanlarını kullanmazlar bu bölgede. En yaygın rastlanan memeliler, çakal, sırtlan, yabancık, yaras ve değişik kraliyet osuruk plantasyonu türleridir. Kilim ve halı dokumacılığı çok enfestir. Folklor, düzyazı, şiir, halk dansları, müzik, tiyatro ve plastik sanatlar ise fena olmamakla birlikte ilerleme kaydetmeye müsaittir.

ÜNLÜ HUMANİST ve ASAYİŞ MEMURU:
Kotalıyo Artsakomalt

YOLLARI ELE GEÇİRİN

"İlk meta bolluğu aşamasının pilot-malı olan otomobilin diktatörlüğü, eski şehir merkezlerini yerinden eden ve giderek genişleyen bir yayılmaya yol açan otoyolların hâkimiyetle çevreye damgasını vurmuştur."

Guy Debord, Gösteri Toplumu

Yol, güzel ve ihtilafli bir şey; insanları ve diğer şeyleri getirir ve aynı zamanda götürür. Yollar yer şekillerini birleştirip birbirinden ayırır ve belirler. Bir yol nerede başlar ve nerede biter asla bilemezsiniz. Değişik otoritelerin her zaman yolları üretmeleri ve kontrol etmelerinden doğan patolojik sorunları vardır, yollardaki kontrol edilemeyen durumlar her zaman kanuna aykırı olmakla birlikte kabulü zorlanırdır. Biriniz yaya geçidi yokken kaç kere karşıdan karşıya geçti? Kaç kere bir sürücü ya da yaya sarı ya da kırmızı ışığı göz ardı etti? Bir bisikletli koca tobüsü bekletmedi mi? Veya bir kaza meydana geldiğinde ne oldu? Yolda kaç kere şans eseri bir arkadaşınızla karşılaştınız? Kentleşme ve sanayileşme süreçleri yolları mutlak gerekli öğeler olarak teorize ederler ve devletler, ya da diğer otoriter varlıklar, yolları hem gelişimlerinin göstergeleri hem de kendilerinin "medeniyet seviyesi" gibi görmekten hoşlanırlar, bu yüzden otoriteler yolları inşa etme sorumluluğunu üzerlerine alırlar. Yol inşası için iki sebep var: Biri pratik, diğeri de teorik sebep. Pratik olanı otoritelerin, kapitalin, malların ve iş gücünün (bazı perspektiflere göre "insanların") en kolay ve mümkün hareketinin garantilenmesini istemesi. Yolların üretilmesinin teorik, başka bir deyişle ideolojik, sebebi devletin toplum üzerindeki kontrolünü kurması için yolların çok etkili bir yöntem olması. Devlet olmasaydı yol projelerimiz olmazdı. Yeni bir araba aldığımızda yollar olmasa ne yapardık? İlaveten, insanların aklına bulanık bir hareket etme özgürlüğü fikri sokulmuş, bu özgürlük kontrol edilen bir şebekede, kontrol edilen bir çevrede vuku buluyor. Ama neticede yollar öylesine kontrol edilen yerler ki, aslında onlar hareket etme özgürlüğünü yok ederler. Şehirde çatıdan çatıya, bir bahçeden diğerine, ya da bir at üstünde dolaşamazsınız. Büyük bir caddenin ortasında da yürüyemezsiniz, eğer yürüyecekseniz bunu kaldırımın üzerinde yaparsınız; eğer araba kullanıyorsanız bunu daha önceden sizin için belirlenmiş şeritte, bütün vaktinizi trafik polisine itaat ederek yapacaksınız. Ayrıca, eğer bisiklete biniyorsanız ölebilirsiniz çünkü bisiklet zaman kaybedenler içindir. Eğer bisiklete biniyorsanız bu, çalışmadığınız, bu yüzden üretmediğiniz, ve sıkı zaman programlarınız olmadığı, hızlı ve etkin olmanızla gerek olmadığı anlamına gelir. Hem bisiklet neredeyse bedavadır da çünkü ne benzin için ne de biletler için para ödersiniz. Geçiş ücretleri yok, trafik vergileri yok, motor servisi yok, araç vergisi yok; bir yere kayıt olmasınız ve bir araç plakası taşımak zorunda değilsiniz. Başka bir deyişle, eğer motor ve petrol yanlısı düşünmüyorsanız, yolları sahiplenmen ve onların kullanılmasını bizlere dikte eden devlet bundan hiç de hoşnut olmayacaktır.

Yollar en az şehirler kadar, hatta şehirlerden daha eskidir. İlk avcı-toplayıcı insanlar göçbeydiler ve onların da arabaları olmadan takip ettikleri yolları ve rotaları vardı. Yollar motordan hatta tekerlekten bile önce vardı. Öyleyse, yollar tanımlanırken neden motor ve tekerlek referans alınıyor? Bazı insanlar yolları üzerinde eylem yaptıkları, duvarları boyadıkları, gece geç saatte ortalıkta araba yokken yürüyüş yaptıkları ve bisiklete bindikleri yer olarak tanımlıyor. Yani, yollarda motorsuz şeyleri de sürebilirsiniz, ve hatta tekerleksizleri de!

Devlet yollardan korkuyor, bu yüzden onları mümkün mertebe kontrol etmeye çalışıyor.

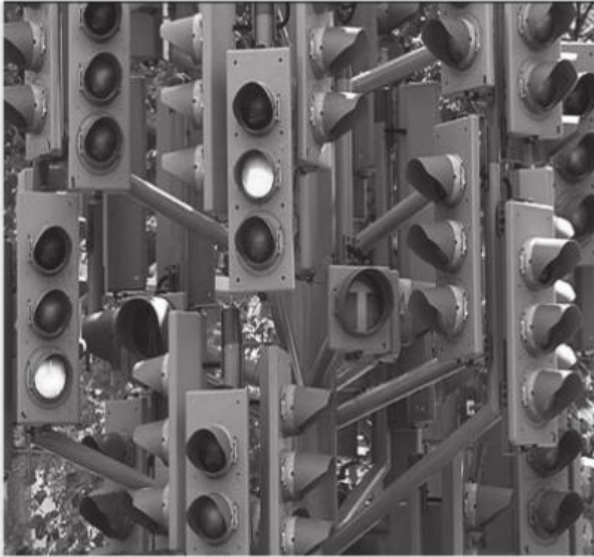
Devlet yollardan korkuyor çünkü yollar halka açık alanlar, yolları kullanan insanlar kendilerini yollarla özdeşleştirip yollarla tanıtabilirler. Bu yüzden, bilinçli ya da bilinçsizce, insanların kendilerini farklı yöntemlerle tanıtmaları yarı radikal bir aktivitedir ve otoriteler için birer tehdit unsurudur. Kurallar bizleri yollardan yabancılaştırma eğilimindedir. Yolları üretmiyor olabiliriz, ama onları kullanırız, onlar bizim bir parçamız. Ek olarak yollar sabotaja karşı korumasızdır, eğer bir yolu tıkararsanız, egemen sistemin büyük bir parçasını da ciddi bir şekilde tıkamış olursunuz.

Yollar için kullanılan atardamar* metaforu hiç de anlamsız değildir; bir yolu işgal etmek bir atardamarı tıkamak, hatta beyne kan taşıyan atardamar dolaşımını kesmek gibidir. İşte tam bu sebepten ötürü otoriter mekanizmaların kontrolü inşa etmek ve kendi pratik faydalarını sağlamak adına yollara ihtiyaçları vardır. Diğer taraftan, bu mekanizmalar aldıkları sorumluluktan ve yollara olan bağlılıklarının bir sorun oluşturması ihtimalinden bile korkmaktadırlar. Otoriter mekanizmalar yolların kaotik varlığı ve onları kontrol edememe ihtimali tarafından tehdit altındadırlar.

*İngilizce: artery, yani bugünlerde trafik haberlerinde duyduğumuz "arterler" kelimesinin asıl kökü. ç.n

Dimitris D.
Çeviri: Tamer

TRAFİK ÜZERİNE SİTÜASYONİST TEZLER(1961)*

1.

Tüm şehir planlamacıları tarafından yapılan hata, (ve motosiklet gibi yan ürünlerinin) kişiye ait otomobili özellikle bir ulaşım aracı olarak değerlendirmeleridir. Gerçekte ise, kapitalizmi geliştiren mutluluk kavramının en çok göze çarpan maddi sembolü tüm topluma yayılma eğilimindedir. Otomobil, bu genel propagandanın tam merkezinde, yabancılaşmış bir yaşamın üç maddi (mal) varlığı ve kapitalist pazarın esas ürünü olarak yer alır. Genellikle bu yıl(1961) amerikan ekonomik refahının çok yakında "her bir aileye iki araba" sloganının başarisına bağlı olacağı söyleniyor.

2.

Değiş tokuş zamanı, Le Corbusier'in çok doğru bir şekilde değindiği gibi, boş zaman miktarını eş zamanlı olarak azaltan bir artış güçtür.

3.

Yolculuğu, zevk için yolculuklu iş ile birbirine bağlayan bir yolculuğu kabul etmeliyiz.

ilişki formlarına bağlı tüm ulaşımsal değerleri eleştirerek, toplumun bütünlüğüne uyacak şekilde dönüştürülmelidir. (ilk olarak ailede başlayan toplumsal ilişki).

5.

Geçmiş döneminde, yaşam alanı ve çalışma alanı arasında katı bir bölünme olmasını geçici olarak kabul etmek bile, en azından üçüncü bir katmanı da kuşulayabilmeliyiz: hayatın ta kendisi olan katman (özgürlük ve zevk katmanı - hayatın esası). Birleşik kentleşme hiçbir sınır kabul etmez, iş-zevk ya da hususi-umumi gibi ayrımların sonunda, içinde çözülüp gideceği entegre bir insan muhiti biçimlendirmeyi amaçlar. Fakat bu mümkün olmadan önce, birleşik şehirleşmenin minimum eylemi tüm arzu edilen yapıların oynama(karşılaşma) bölgesini genişletecektir. Bu bölge eski bir şehrin karmaşası (kompleks sitesi) şeklinde olacaktır.

6.

Bu durum, otomobili şeytanın ta kendisi olarak sunma sorununa değildir. Bu, kendi işlevlerinin olumsuzlanmasına yol açan, şehir içindeki aşırı konsantrasyonudur. Şehirleşme, otomobili kesinlikle göz ardı etmemelidir, ama onu ana tema olarak da almamalıdır. Onu yavaş yavaş devre dışı bırakmaya odaklanması gerekmektedir, biz oto-trafiğin yeni

bir takım komplekslerin merkezi yerinden, veya birkaç eski şehirden men edilmesini tasavvar edebiliriz.

7.

Otomobilin ölümsüz olduğuna inananlar, katı bir teknolojik dayanak noktasından dahi, ulaşımın diğer gelecek formlarını düşünmüyorlardı. Örneğin US ordusu tarafından denenmekte olan tek kişilik belli helikopter modelleri, yirmi yıl içerisinde halkın geneline ulaşmış olacaktır.

8.

Otomobil lehine diyalektik insan muhiti kırılması (Paris'te projelendirilen özgür-yollar, yapılaşma krizi gitgide kötüleşse de, binlerce ev ve apartmanın imhasını gerektirecektir) sözde doğrulamalar ışığındaki irrasyonelitenin altını çizmektedir. Fakat bu, belirli bir toplumsal kuruluş bağlamında gereklidir yalnızca. Bu problemin özelliklerinin kalıcı olduğuna inananlar, aslında var olan toplumun kalıcılığına inanırlar.

9.

Devrimci kentliler endişelerini şeylerin döngüsüyle ya da şeylerin dünyasında kapana kısılmış insanlığın döngüsüyle sınırlandırmayacaklardır. Bu topolojik zincirleri, otantik bir yaşamı arzulayan insan yolculuğunda edinilecek deneyimlerle döşeyerek kıracaktır.

* Kaynakça: <http://situationist-online>
Guy E. Debord
Çeviri: Ayça A.

Kitleler ile kent

Günümüzde hep karıştına dönen kitlelerin, mimik ve jestleriyle taklit ettikleri ataları, onlara bu biçimlerini sevgiyle, saygıyla, korkuyla, acıyla, şiddetle, kaygıyla, umutla, şefkatle vb. ile vermiştir; duygular öğretilmiş hissiyatlardır, dolayısıyla üretilmiş hissiyatlar da... Hep "güçlü" olanların ürettiği bu hisler, "vicdan" olarak adlandırılmış "duygusal yargılamanın" temelleridir. Bu temeller ise bastırma ve kanla yaratılmış bir tarihin sonucudur, o tarihin yarattığı değerlerdir. Kent planlamacıları (uzmanlar, sosyologlar, polis sosyologları, sanat memurları vb. üst yapı kurumları), imajlarını eskilerin kalıntıları üzerine kurarken, geçmiş yaşantı ve kurumsal gelenekleri görselleştirirler. Devlet binalarında gördüğümüz heykeller, sergiler, topluma mal edilmiş sanatçı ve yazarlar, kahramanlar, kurbanlar, tiyatrolar, diziler vb., devletin gelenek oluşturma ve diğer geleneklere sinme yollarından sadece bazılarıdır. İşte bu araçlarla insanlara seslenebilmesinin koşulu olan "duygusal aynılaştırma"yı, topluma mal ettiği bir ahlaki tarih üzerinden gerçekleştirir. Toplumu oluşturan kişilerin bu öğretilme biçimini kabul etmesinin temel nedeni ise, devletin iktisatla olan ilişkisinde yatar. Kişi ekonomik olarak bağımlı olduğu kuruma, psikolojik olarak da bağımlı kaldığı sürece oradaki konumunu koruyabilmiştir. Toplumsalın hakikat anlayışı, onların hakkını da olduğu gibi veriyor: hukukun adaleti sağladığına inanmayanlardan olsa gerek, Türkiye'de her gün, kişisel bir cezalandırma haberi gözleyip okuyoruz. Adaleti kendi başına arayan Türkiye insanı, buna rağmen nasıl oluyor da bu kadar milliyetçi olabiliyor ve devletin ideolojileri doğrultusunda yapılandırılmış hukuk kurumunu hiçe sayabiliyor yine de? Kağıtlar üzerinde burjuva hukukuna geçen bir Türkiye daha on yıllarca pratikte bunun sonucunu alamayacaktır.

Türkiye tarihinde devleti temsil eden temel kurumlar, askerî teşkilatlar olmuşlardır, bu nedenle ki, Türkiye halkı, diğer üst yapı kurumlarına da korkuyla yaklaşırken, saygıyla oradan ayrılmak zorunda kalarak, kurumların kendilerini yeniden üretirken, suskun bir nesnesi olmuştur. Güç belirtisi olan büyüklük ve şatafat, devlet binalarının özel bir niteliğidir. Kentin, denetimi kolay bölgelerindeki eğlence merkezleri ise, kent-soyluların bir deşarj olma aracıdır. Yapılan sömürün ve tahakkümün sonucuna katlanma potansiyelini arttırmak, onun üstünü örtmek için duygusal bunalımın önüne geçilmelidir. Eğlence kurumları, kentin sahte karnavallarını düzenlemek için topluma baskın evrensel eğlencenin burjuvaya hizmet eden araçlarını yaratmışlardır. Bu birliklik istenci, politik eylemlerden tutulma da futbol izleyiciliğine dek dönüşmüş birliklik ve güç gösterisinin alanlarındandır ve eski tarz birleşimin (ibadet, karnaval, kutsal ve geleneksel günler vb. gibi olguların) yerini alan şeydir. Fakat metropolün tüm kitleleri bir arada tutan niteliği dolayısıyla ki bu eğlence mekanlarının müşterileri sadece kent soylular değil, daha da çok olarak feodal ya da başkaca kültürün içinden kente fırlamış, geçmişi aşk ilişkilerinde yeniden yakaladığını sanırken, içindeki doldurulamaz boşluğu sancısını azaltmak için gittikçe daha fazla sadomasoçistleşen, ve kendini gerçekleştiremeyeceğini, daha da doğrusu öyle bir şey olmadığını mecburen kabul edip serbest piyasanın dolaylı-dolaysız döngüsünde birden çok sıra numarasına sahip olurlar.

Kır ve Kent

Her tiket coğrafyanın kendi gelenekleri içinde sürüp giden kır yaşamının çoğal ve değişken yaşam anlayışlarının yanında kentin tekbiçimli yönelimlerinin sığılğından ve yönlendiriciliğinden söz etmeye bile gerek yok! Kentin kırdaki insan yaşantılarını bir hortum gibi kendine doğru çekmesinin asal sebebi, çoğu zaman kapitalist üretim tarzının yarattığı iktisadi dağılımdaki eşitsizlikler. Sermayenin kontrolü ve yönlendiriliği, hakim iktisadin hakimlerinin bir aracı olan devlet tarafından uygulanır. Politik ekonominin, ekonominin yarattığı psikolojinin de yardımıyla kır toplumuna uyguladığı strateji, onları kente göç etmeye zorlamıştır. Türkiye'de bazı tarım üretimi ve hayvancılık alanları bilingiçli olarak politik ekonomi politikası tarafından yok edildi. Türkiye'de birçok tarım ürününde kotayı IMF'nin koyduğunu biliyoruz.

Nesnel kent biçimlerinin özel olarak alınmış kararlarının nesnesi olmak üzere kente akın eden Türkiye kırsalı, kentin ayak işlerini yapmak zorunda bırakılmış ayakta kalmıştır: özneliği giden süreç, onlar için ancak mevcut konjektürün reddi ile başlayabilir ki real'de bunun örnekleri nüfusun geneli kaile alındığında yok denekle denli azdır. Kişilerin eksik nesnesi, cinselleştirilmiş metalar bulur tözünü ve thanatos (ölüm içgüdü) ile eros (yaşama güdüsü) arasındaki savaşta, savaşta plastikleşme pahasına eros kazanır: fakat

artık erosun hiçbir anlamı kalmamış olarak; dil-dışı bir yaşam artık hiç saçma olamazken geriye sadece duygular kalacaktır: gerçek savaşım tin ile teknoloji arasında olmuştur ki teknolojinin zaferi erosu kendine en büyük araç kılmasına yetmiştir.

Toplumsal çalışma saatleri gündüz olduğu için, gündüzle eşanlamlılaştırılan "günün" şatafatlı sokak ve caddelerindeki mağazaların, işyerlerinin kapanma saatlerine doğru sokağa dökülen işportacılar ise, yerel yönetimler, "yoksulları da gezdettiği ve koruduğu" imajını sağladığı içindir ki, gerçekte önüne geçilemeyen birsefaletin dışavurumu olan bu olgudan çok bahsedilmez: özel mülkiyeti artık polis değil de yerel yönetimin kolluk kuvveti olan zabta ekipleri koruyor: bilmiyoruz ki özel mülkiyetle beraber hırsızlık aşıkardır ve vicdani saldırıların önüne geçilmesi için değil, sadece özel mülkiyet gerçekte politika üstü pratiğiyle politikanın da asıl sahibinin servet adı olduğu için... Çoktan haksızlığın suç olmandan çıktığı bir irrasyonale-tinin rasyonalist burjuva hukuku, güçlü olanların yasalarıdır. Sözde demokrasinin öncü çiğirtkanları, toplumdun uzaklaştıkları ölçüde onlarla daha kolay iletişim kurulabilmiş ve onlar tarafından kabul görür bir biçime kavuşmuşlardır: itaatın bedeli, itaat edenlerdir.

Tüketim ve kent

Tv'nin önünden kalkıp sokağa çıkan kent halkı, sokakta da evdeki tv ekranı gibi aynı yaşam imajlarına doğru yönelir. Toplumsal bir ahlak kodlaması olmadığı halde, mülayimlik, yapmacık sevgi gösterisi, metaların cinselleştirilmesinin de etkisiyle erotik bir görünüm vb. aracılığıyla iletişime geçen kent toplumunun, konuştuğu, düşündüğü ve duyumsadığı şeyler de, gündükleri, içtikleri ve arzuladıkları o mekanlar ve metaldür. Metalarla ilişkide ahlaki davranış biçimleri gerçekleştirilir: bu, meta ile ilişkideki kişilerin, meta alışverişi ve tüketimini sağlarken kent-soyluların o sıradaki davranma ve uygulanma görünümlerinin imajından öğrenilir; belirli bir imajın ne kadar fazla taklidi varsa, o imaj da o ölçüde dolaylı olarak toplumsal düzlemde simgesel bir üst değer kazanır, bu imajların modelleri dönüşürülmesinin aracı reklamdır. Modeller hakim iktisadi güçler tarafından yaratılır. Zaman içinde, duygu, davranış ve düşünme biçiminin nitel ve nicel olarak nasıl değiştiğini anlamak için, hiçbir "boş zaman" yoktur onların (toplumdaki kişilerin). Serbest piyasa ekonomisinin belirlediği özel programlarından (işten) çıktıktan sonra, kültür endüstrisi ve enformasyonu tarafından onlar için hazırlanmış boş zaman programlarını (onlar -metalar ve mekanlar- üzerinden algılanmak için) deneyimlemeye yönlendirilir ve onlarda yönlendirilirdir zaten. Boş zamanların programını, "algılanmayı sağlayan tüketim araçları" ve "bedensel haz" üzerine kuran hakim iktisat, böylece en büyük silahı olan "sağaltımı" geçici olarak sağlamış olur. Lakin bunun geçici bir sağaltım olduğu halkça anlaşılmasa, çünkü birlerce göstergeyle, ahlaki ve estetik yargılarla desteklenmiş bir boş zaman programlarıdır bu yaşantıları ekonomisi programları. Yaşantıları ekonomisi ise gündelik hayatta genel olarak kullanılan, satışa çıkarılmış bütün meta üretimini gerçekleştiren yeniden üretim sektörlerinin arz öncesi ve sonrası için pazara yaydıkları enformasyonun seslendiği kitlelere (gelir düzeyine göre), sunduğu metaların gündelik yaşamda,

Kent ve A

ama, kişiyi belirli ahlaki ve estetik yargılara yönlendiren "metabiçimli hayat"ın nicelikleri baz alınarak oluşturulur. Kapitalist kültür, mutlak bir haz için, mutlak tüketimin bedeni yönlendirdiği davranma, uygulanma ve uzun süreli olmayan düşünme biçimlerinin oluşturduğu bütünü adidir. Eş-süremliler olarak hareket halinde olan toplumsal hayatın bütün dünyada gündelik olarak nasıl ve ne şekilde değişip dönüştüğü üzerine bilgi alması gereken hakim iktidarlar, kendi ekonomisinin mübadele döngüsüne katmadığı sayılı gelenek ve kültürlerde müze gibi faydalanıyor; sosyal bilim alanlarının (akademinin) nesnesi olarak... metabiçimli hayat, toplumsal kültür ve gelenekten "tüketimin niteliğine" göre ayrılır; daha fazla harcama imkanına sahip olmak, daha üstün olmanın im'i haline nasıl geldi? Günümüzde, devlet de, nihayetinde özel mülkiyetin politik kurumları arasında yer alan geniş bir kümedir; serbest piyasa'nın döngüsünde, yitirilmiş benliğinin (kişinin) hak etmediği ilgiyi kendi üstüne çekebilme için, tikel ve tekil olarak, insana, daha fazla sahip olmak için daha fazla veren kabilelerin hediye alışverişi olan "potlach" yasası, serbest piyasa ekonomisi içindeki kamuoyunun ampirik olarak deneyimlediği ve pragmatist olarak ancak bedenini canlı tutması söz konusu olduğu içindir ki, bu potlach yasası, nesnel bir tümeldir. Bu tümelik, toplumu yaşamak için ihtiyaç duyduğu gıda ve içgüdü tatmini sağlaması gerektiği inancının evrensel olarak toplumlarda yaygınlaşmış alışkanlıklar olmasından kaynaklanır. Bir insanın aç olduğunu düşünelim, parası olan birinden para ya da yemek istediğinde, aynı zamanda onun önünde kendini daha da küçük düşürerek istediğini alabilir. "Veren el, alan elden üstündür", neden? Kişi ihtiyaçlarını karşılayabildiği için daha üstün niteliklere sahip olarak nitelenebilir, fakat mevcut durumda, tersine olarak daha üstün niteliklere sahip olduğu için ihtiyaçlarını giderebildiği fikri işte bu çarpıklığıyla yaygın gösterinin uzlaşılmış bir ahlaki kolektif bilincinin iyesidir. Dünya ekonomisi tarihinde baskın üretim biçimlerinin tamamında üstünlüğü koruyan potlach ilkesi, güç (iktidar) dağılımının eşitsizliğinden kaynaklanır. Dileyenler ve bağışlayanlar var oldukça da varlığını koruyacak bir ilkedir; bu anlamda bugün gündelik hayattan sökülüp atılabilecek bir insan ve davranma, değildir. Tüketimin niteliği eşitlendiği ölçüde, insanlar arasında manevi değer'de eşitlenecektir fakat mübadele aracı ve amacı olan "modern-sonrası insan bedeni"nin manevi değerinin ölçütü de o kişinin maddi karşılığının değeri paralelinde ve ölçütündedir. Öte yandan "hız" ile ıralanmış böyle bir çağın gündelik enformasyon teröründen sonra, tarihsel düşünme ve yaşam-zaman imgesi çoktan parçalanmıştır. Duvar saatinin zaman simgesi olan rakamlar, onlar için sadece neyin programlanmış olduğunu ve onları temsil edenlerle onların neyi temsil ettiklerini o rakamsal saatle eşzamanlı haber verir.

Devamı Soraki Sayfada >>>

anarşizm II

nceki Sayfadan Devam>>>

Kent, adlandırılmış ve mınıtkalara bölünmüş bir görse-
liğin yer ve ad olarak insan imgesinde boş yere yer kapladığı
coğrafya dışı bir hapishanenin diğer adıdır. Bu nedenle
psiko-coğrafyanın uygulayıcıları ve yaratıcıları, mimari,
sokak, yol vb. projeleriyle, zamanla o toplumun zihinsel ve
duygusal yaşamlarını da bu cansız, yapay kent biçimlerin-
nin bir benzeri veya ikizi haline getirirler. Bu nedenledir
ki tinin toplumsal veya kitlesel olarak, metabiçimleşmesi,
ancak kentle beraber mümkün olmuştur: ve alışıldık ama
anlaşılmamış tekrar, kent, kapitalizm demektir.
Bilim nesnel olmak iddiasında olmuştur hep: fakat bilim
üretmeleri ve bilimin bilgisine sahip olanlar, bilimi de in-
sanlara benzer bir araç olarak kullananlardır. Ve bilim,
ancak, bilimin uygulanma koşullarına sahip olanlara yararlı
olabilir, tersi halde olarak da, bilimin araç olarak fayda-
lanılmasında hiçbir payı olmayan yığınlar bilimden zarar
görenler olmuşlardır. Bilimin gündelik tüketim metallerinin
sağlanmasındaki payı, azımsanmayacak derecede, özel bir
merkez nesnelliğe dair yapay bilgisine olan bilimi kullanma
oranıyla ölçülmelidir.

Ritim ve kent

İnsanların ve arabaların geçiş hızları, her cadde ve sokak-
ta aynı değildir; alışveriş merkezleri, spor tesisleri, park-
lar, metro istasyonları, kamu binaları, özel işletmeler vb.
hepsi ama hepsindeki ritim farklıdır. Bütün bu mekanlarda,
herkes olabildiğince işini çabuk bitirmek için hareket eder,
o mekanın durumu neyse, kişi de o duruma uyum sağlar.

Herkes hızlı yürüyorsa o kişi de hızlı yürür
vb. Aykırı görülebilecek davranış ve konu-
şmalarından uzak duran kent halkı, bir kafesin
içinde özgür olduğuna haykıran, gülen, ağ-
layan, bekleyen, kriz geçiren, hastalanan,
korkan vb. hayvancıklara dönmüşlerdir, on-
lar için her şey olduğu gibi kabul edilmiştir.
Üretim ve tüketim biçimini radikal bir şekil-
de dönüştürmenin çok uzağındaki uzamlarda

beyan eden burjuva ideolojilerinin nesnelere olarak kitleler,
anarşizmin ütopyik ve devrimci yapı ve ifadelerini anlaya-
cak kapasitenin çok altındadır. Bu anlamda aradaki fark
şudur, anarşistler düşledikleri deneysel yaşamlarını yaşar-
ken, onlar, sahip ve mecbur oldukları "tekyönlü" yaşama-
larını yaşamaya devam edeceklerdir. Anarşinin topluma
iletişimini gerçekleştirme yolunda ortak kodlamalar ger-
çekleştirmek için, toplumsal sorunların farklı bir biçim ve
biçim'de topluma sunulmasıdır. Fakat anarşinin karşısında
yer aldığı otorite, niceliksel olarak toplumun kendisidir de.
Sol ve milliyetçi ideoloji gibi topluma atfedilecek bir ma-
sumiyetten sonra çeşitli iktisadi güçleri şeytanın temsilcisi
veya simgesi ilan etmenin, özgürleşme çabasında ilerleme
kaydetmeye hiçbir yararı dokunmayacaktır. Ya da sadece
tek yanlı olarak, toplumun içinde olmadığı özel yapılan-
maların toplumsal sorunlar oluşturduğuna, topluma iddia
etmek ve topluma otoritelere karşı isyana teşvik etmek de
biryarılanmadır. Bu tarz yöntemler tikel olarak hala başarı
kazanabilir, fakat görünüşte değil de, özde bir değişimin
peşinde olarak, insanın olabileceği en yetkin konumuna
kavuşmasının mücadele aracı olan anarşi için bu biçimsel
dönüşümler sadece teknik bir mücadele halidir. Yetkinlik,
genel değil, özel ve özel sorunlar üzerinde derinleşmenin
bir sonucudur: bu manada topluma özgürleşmeye doğru
yönlendirimin koşulları onlarla ortak sorunlanmaz değil,
ortak olmayan sorunlanmazın onlardaki farkındalığını
yaratmazdan geçer. İnsanlar arasındaki etik, estetik ve
davranışsal ayırımın bilincine varan kişi kendi sorunlarını
sormaya başlayacaktır. Anarşinin işlevi her türden "ayırım"
hatırlatıcak olan eyleminde gizlidir; söyleminde ise
her şey apaçık olmalıdır.

İdeolojiler, Reklam Kent

Daha konforlu bir yaşamın daha saygın üyeleri olmak için
gittikçe daha fazla tüketmek durumunda olan kent-soylular,
onlara doğru ilerleyen işçi sınıfının, yoksulların prototipi
değillerdir. Reklam ve meta dolaşımının her yerdediği ara-
cılığıyla ki artık, tüketimin öznelere kişisel idollerini;
gündelik hayatın hareketlerinin tekrarnın özelleştirilme-
sinin adı olan "model"lerden alırlar ki bu yolla aynılaşık-
ça farklılığa olan vurgu kamuoyunun her kurum ve coğ-
rafyasından daha fazla yankılanmaya başlar. İlişkilenme
içerisinde oynanan roller çok boyutlu değildir, çünkü ka-
bul görmenin aracı olan rollerin kaç çeşit olduğu da onla-
ra öğretilmiştir. Babayı, öğretmeni, bilirkişiyi, öğrenciyi,
arkadaşı, esnafı, işçiyi, yaşlıyı, çocuğu, kadını vb. rolünü
oynayan, toplumsal işbölümündeki yerlerine uygun olarak
davranan bu modern kitleler, "uygun" olanın ne olduğunu
ve ne olması gerektiğini durmadan içittiği için, ilişkiye
geçtiği kişilere de bu "uygun" olan üzerinden davranır. Bu
tutumlarında amaç her karşı tutumu ve rolü olmadığı

ölçüde, onlar, iktidarın "uygun" ve düz yolunda önce sağa,
sonra sola bakıp karşıya geçmelidirler. Koca bir hayatı tak-
litte geçiren bir toplum yaratıldı: yaşam gelecek için sonsuz
pastiş...

Otorite, kendi varlığına saygı dayamak, güç olmak için me-
dea gibi çocuklarını kazandı kaynatır. Ve medea erkeksi
aklin yarattığı bir kadındır. Kapitalist üretim de devlet
gibi erkektir; kapitalist tüketim ise kadınsal... Erkek ola-
rak kocayı ve köklü, yaşlı adamı temsil eden ve simgeleyen
devlet karşısında, yoksullar, erkek egemen tarihte, edilgen
kılınmış olan "kadınsal"lığı temsil eder: her türden özdeş-
lik kırılmadıkça, Jung'un da dediği gibi, imge ve simgeler
yeniden arketiplerinin hayaleti olarak geri dönerken artık bi-
çimler göndergesiz biçim olarak görünen bir bir özdürler;
özün tarihten çekilişinin tarihinde...

Devlet ve yoksullar arasındaki bu ilişki, simgesel antropo-
lojinin diliyle söylersek, bir koca-karı ilişkisine benzetile-
bilirler. Milliyetçi ideolojilerin etkililiğini sürdürdüğü dev-
letlerde, sosyal-devlet anlayışıyla beraber, devletin hizmet
sektörleri ve yardım fonları adeta bir lütf olarak değeri-
lendirilir. Devlet babadır ve çocuk halktır. Devlet verendir,
halk alandır. Kamu kurum-alan ve sermayesi devlete aittir,
halka değil. Ama yine de adı kamu alanı, kamu kuruluşu
vb. dir. Gerçekte kamu kurumlarının yeniden üretimini sağ-
layan halk olduğu halde, oradan elde edilen ve hizmet sek-
törlerine aktarılan gelirler devlettir. Bu anlamda kamu
kuruluşu ve özel kuruluşlar arasında bir nitelik farklılığı
yoktur. Özelleştirmelere karşı kürek çeken Türkiye solu ve
ulusçuları, hangi ptt'nin ya da karayolları kurumundan elde
edilmiş geliri, devletin, hangi halkın hizmetine harcadığı-
nı hiç mi hiç merak etmemişler. Bu kamu kurumlarından
kredi fonlarına aktarılan gelirler, yine tellerler tarafından
yönlendiriliyor. Geriye kalan hasılatın büyük bir oranını
ise devleti, milleti ve sermayeyi korumak için ordu ve diğer
kolluk kuvvetlerine feda eden, "kurban" ve yoksul olmanın
erdemiyile gururlanan bu yüce Türkiye halkı, neo libera-
lizmin akp hükümetiyle beraber daha da güçlenen serbest
piyasasının içinde, rolünü "kurban olma"dan "kahraman
olma"ya doğru dönüştürüyor: çok terörist avlarında macera
parası, kiltak yarışı, televizyon kaçağı, milenyum safrası,
dünkü kemalin olgu... Yeniden konumuza dönersek; işte
bu kahraman Türkiye halkı sokakta yürürken karşısında-
kilere tehditle bakıyor, kaygıyla arabasına biniyor, yiğitçe
vatanını savunuyor ve akşam rit'ini uygulamak üzere evde
onu bekleyen ailesinin kutsal tv'sini hatmederken "doğru"
olanın ne olduğunu yeniden ve yeniden aynı şekilde keş-
fetmek zorunda kalıyor. Bütün erkek hormonlarına rağmen
hiper-marketin labirentlerinde tüketime olan ihtiyacıyla
kadınınsıyla ve modern olmanın verdiği övünçle üç cipis
fazla alıyor. Kredi kartını kasiyere uzatırken, yeniden iyi
yurttaş ve ezilmiş bir özgeçmişle kendini hatırlamış (yani
kendisini o an oradaki imgesiyle geçmişi kurarken ve başka
biri olmaya evrildiği o anda) olmanın rahatlığını yansıtmak
için elini beline koyuyor ve ha! Şifre mi? 33 45...

Araç zamanla amaç haline geliyor ve araç öznel-
leştiği ölçüde amaç da öznelleşiyor: fakat bunun olabilməsi
için kişi(her öz bilinçli tin), evrensel bilginin dolayımın-
dan geçtikten sonra ancak kendi dolaysızlığıyla yüzleşme
safhasına gelebiliyor. Kent dediğimiz sanayi ise, özne ol-
manın aleyhine ve tersine olarak gittikçe daha fazla aracı
ortaklaştırarak amacı da ortaklaştırıyor ve sonuç olarak site
üyelerinin tamamına emekli maşası ve bir diploma vererek
yaşamlarının geri kalanında ölüm korkusuyla yalnızlığı an-
lamamaları için onları terk ediyor. Fakat güç'ün bir başka
kurumu onları terk edilmiş halde bulduğunda, onlar için
bir proje gerçekleştiriyor ve ellerindeki son simgesel değer
olan "para"yı da alıp onları öldürüyor, ama bu ölüme üzül-
memek gerektiği gibi sevinilmelidir de: çünkü yaşama
duygusal bakmak, yaşama ahlakı bakmayı da beraberinde
getiriyor; oysaki "dünya olduğu gibi olandır", "dünya şey-
lerin değil, olguların toplamıdır", "ve şu yolla ki bu bütün
olgulardır"(wittgenstein-tractatus).

Şu lakır lakır akan dünyanın insanları başta ve sonda ol-
dukları ilk ve son şeyi tüketiyorlar harıl harıl: bedenlerini.
Gittikçe firijitleşen bedenden sonra gelen öldürülme hırısı
arkalarından koşuyor, bütün içerlerde hep bir şeyler fırsat
ediyor. Ama kapatamazlar televizyonlardan sonraki an-
lamsız bakışların çıktığı gözlerini: seyir ve seyirolmak du-
rumdur bedenlerinin en son varlık imkanı... Mahşer için
biraz daha hız yetecektir dünyaya. Şu kafasının karışma-
masından gurur duyan demokrasinin yarmaları sıkıntından
kahve içmeye geçtiklerinde tıyca zeffaflamış pür-zihin-
leriyle tarihin öğrettiği hakikat tekerlemelerini başlamak
üzere dirler yeniden. Tarihin onlara öğrettiği kadim haki-
kat: yalan.

Resul Gırrasor

Ahali

yeryüzü bir bütündür bölünemez

Mayıs 2008
Yıl 1 - Sayı 4
Eylül Haber Fikir
Yorum Gazetesi
2,5 YTL

Doğanın efendisi değil; sadece bir parçasıyız...

İzmir Sosyal Ekoloji ve Karşılıklı Yardımlaşma derneği'nin örgütleniş sürecini, nasıl bir araya geldiğinizi anlatır mısınız?

İktidarlar 2006 yılında Sinop'a bir nükleer ölüm santrali dikme planlarını açıkladıklarında İzmir Ege Üniversitesi'nde nükleer karşıtlığı üzerinden bir grup arkadaş olarak bir araya gelmiş ve neler yapabileceğimizi konuşuyorduk. Sonunda konuşmanın ya da sürekli bir şeyler düşünmenin pek de işe yaradığını fark ettik ve okulda bir "Nükleere Hayır!" standı açmaya karar verdik. Bu tarihin Nisan'ın sonlarına gelmesi de Çernobil'in yıldönümüyle etkinliğimizin çıkışması ayrı bir tesadüf oldu. Bundan özellikle bahsediyoruz çünkü standı yakaladığımız tanışıklıklarla o hafta sonunda Sinop'ta yapılacak olan mitinge gidebildik.

Bu durum bize aslında yola çıkıldığında birleriyle matlaka buluşabileceğini göstermek bakımından oldukça önemliydi. Sinop dönüşü ise elbette ki meselenin peşini bırakmadık. Bu sefer, iki hafta süren daha geniş katılımlı bir stand çalışması başlattık. Ege Üniversitesi kampüsü açısından oldukça yeni yüzlerdik. Birçok insan ya da grup, etkinliklerimize genel olarak şaşkınlıkla yaklaşıyor. Ama bu bizim için hiç de şaşırtıcı olmadı. Çünkü karşılarında klasik çevreci bir tayfa yoktu. Tamamıyla anti-otoriter ve yalnızca nükleere değil onunla birlikte nükleeri bir enerji seçeneği olarak gören iktidarlara da topyekün karşı bir topluluk karşılarında vardı. Fakat alışmaları uzun sürmedi.

Bu iki haftalık stand çalışmasına ise artık daha örgütlü bir şekilde başlamıştık. Çayır-Çimen Anti Nükleer bu aşamada doğdu. Anti-nükleer faaliyetin kazandırdığı en önemli şey de bu oldu aslında. Çünkü artık daha örgütlü ve dolayısıyla kendimize daha güvenliydik. Bu iki haftalık stand çalışmasına kampüste yaptığımız "Nükleere İnat Şenlik"le son verdik. Seneye bu şekilde son vermek bir dahaki sene için yeni planlarla ayrılmamız sağladı.

Öbür senenin başlangıcında bu durumun nimetlerini de topladık tabii ki. Mesela artık Çayır-Çimen'i yalnızca bir anti-nükleer topluluğu olarak görmüyorduk. Nükleer karşıtlığı üzerinden bir araya gelmek birçoğumuz için çok şeyin değişmesi demekti. Yani artık bir adım daha atmak ve daha geniş bir alana doğru yol almak gerekiyordu. Çünkü talep ettiğimiz şeyler ya da çevremizde ve dünyada olup biten olaylara bakışımız değişmeye başlamıştı. Artık beraberliğimiz de daha geniş bir algıdan bakabilmemizi sağlayabilecek bir hal almıştı. Bu ihtiyacın kendisini göstermesiyle Çayır-Çimen Sosyal Ekoloji Kulübü kuruldu.

Yaklaşık bir yıl da böyle devam etti. Bu süre içinde küresel ısınmanın aslında kapitalizmin çocuğu olduğunu vurgulayan bir etkinlik dönemimiz oldu. Ayrıca İzmir'de ilk kez bir takas pazarı kuruldu. Karşılıklı yardımlaşmayı ve kapitalizmin körklediği tüketim kültürüne inat yeni, dayanışmayı esas alan ve hiyerarşik olmayan bir ilişki biçimini insanların gündemine sokmak açısından oldukça başarılı bir çalışma oldu. Bu sene başında ise yola bir dernekle devam etmeye karar vererek İzmir Sosyal Ekoloji ve Karşılıklı Yardımlaşma Derneği'ni kurduk. Bu bizim için önemli bir adımdı. Çünkü sosyal ekoloji mücadelesini artık kent kendisine taşımamız gerekiyordu. Şu anda da bunun çalışmalarını yürütüyoruz.

Ahali: Sosyal Ekoloji nedir? Biraz açabilir misiniz?

Sosyal Ekoloji "Doğanın Efendisi Değil Sadece Bir Parçasıyız!" temel sloganından da anlaşılacağı üzere ilkin tahakküm karşıtı bir ideolojidir. İnsan-doğa ya da insan-insan arasındaki tahakküm ilişkilerini çözümlen ve bu ilişki tarzının yerine her türlü tahakkümden arınmış bir dünya yaratmayı hedefleyen dünya algısıdır. Teorik olarak kökü Bookchin'e dayandırılabilir ama asıl olarak insanlık kadar eski olduğunu söylemek mümkün. Hiyerarşik olmayan bir toplum örgütlenmesinin var olduğu ve doğanın henüz tahakküm altına alınmadığı dönemlerin insanlığın ortak algısındaki devami olarak sosyal ekolojiyi tasavvur etmek de mümkün olabilir. Kropotkin'in Karşılıklı Yardımlaşma'sında bunun örnekleri sıkça geçer aslında.

Sosyal Ekoloji tahakküm karşıtlığıyla birlikte şu anda var olan dünyayı değiştirmek için farklı bir algıyla meselelere yaklaşma konusunda da yaklaşımlara da sahip bir ideoloji. Mesela yaşanan her türlü doğal yıkımın ardında bir sosyal yapı ya da olayın, ayrıca var olan her türlü sosyal olayın ya da oluşan sosyal yapının ardında ekolojik bir nedenin var olduğu gerçeğini sosyal ekoloji ısrarla vurgular. Biraz açarsak, insan-insan arasında bir tahakküm

ilişkisi oluşmuştur çünkü insan-doğa arasında böyle bir ilişkinin var olmaya

başlaması tahakküm denilen kavramın ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu sonuçlara varmak da tabii ki çok köklü bir sorgulamayı beraberinde getiriyor ve bu noktada anarşiyle sosyal ekoloji yol arkadaşları hatta birbirini tamamlayan ideolojiler haline geliyor. Çünkü sosyal ekoloji doğadan yola çıkıyor fakat sorguladığı şey tahakkümün kendisi olunca her türlü tahakküm ilişkisine karşı bir refleks geliştiriyor. Yani doğaya ya da insan dışındaki canlılara yapılan ayrımcılıkla bir eşcinselle, bir kadına, bir siyaha yani ötekileye uygulanan ayrımcılığı ayrı tutmuyor, bu konuda da anti-otoriter bir tavır geliştiriyor.

Tüm bunlarla birlikte tabii ki sosyal ekoloji ayakları yere basan bir ekoloji mücadelesi veriyor. Çünkü iktidarların ve şirketlerin doğaya yaptıkları her müdahalenin hem bir ekolojik yıkım hem de insanlık açısından bir özsaygı yitimi yarattığını biliyor ve bu yüzden bu müdahalelerin önüne geçmek için mücadele ediyor.

Bugünlerde nelerle uğraşıyorsunuz? Gündeminiz nedir?

Son dönemlerde birkaç konuyla birden ilgilenmeye çalışıyoruz. Ne yazık ki gündemimizi henüz iktidarların saldırıları belirliyor. Ve oldukça yoğun bir saldırı dalgası gerçekleşiyor şu anda. Coğrafyamızın bir çok yerinde altın arama çalışmaları yürütülüyor. Bu çalışmalardan biri de İzmir'in Menderes ilçesindeki Efemçukuru köyünde. Bir süredir bu konu üstünde daha yoğun duruyoruz. Konuyla ilgili İzmir'de harekete geçen diğer örgütlerle de bir araya gelmeye başladık.

Bunun dışında altın arama çalışmalarına dair kendi etkinliklerimiz de oldu. Mesela 11 Nisan 2008 günü İzmir'in en işlek yeri olan Alsancak/Kıbrıs Şehitleri Caddesinde bir düşün yaptık. Gelinle damadımız ise birer iskeletti. Etkinlik tam bir düşün formatında gerçekleşti. Tek fark atılan sloganlar ve dağıtılan el ilanları oldu. Ve daha önce hiçbir etkinliğimizin bu kadar ilgi gördüğünü hatırlamıyoruz. Amacımız altın arama çalışmalarını insanların gündemlerine sokabilmektir ve bunu büyük ölçüde başarmıştık. Eylem sonrası tepkiler oldukça iyiydi. Bugünlerde aynı konuda farklı etkinlik programları da yapıyoruz.

Ayrıca bugünlerde anti-nükleer bir kampanya örgütleyorsunuz. Yine alışılmış eylem tarzının dışında bir tasarımı var. (Ona da bu röportajda değil Ahali'de haber olarak yer verilir herhalde) Yazının yayımlandığı günlerde muhtemelen bununla uğraşılıyor olacağız.

Kapitalizmin ekolojik saldırılarına karşı neler yapılmalı?

Aslında bu çok yönlü bir alan. Yani kapitalizmin ekolojik saldırılarını, diğer saldırılarından ayrı tutamıyoruz. Öte yandan gittikçe de yoğunlaşan bir ekolojik saldırı dalgası mevcut. Bu dalgaya karşı asıl olarak örgütlü bir mücadele yürütmek gerekiyor. Tabii ki bu örgütlenmeler kapitalizmin tüm ilişki tarzlarını sabote edebilecek bir içeriğe sahip olmalı. Yani hiyerarşik olmayan ve taşıdığı tüm renkleri mücadeleyi çeşitlendirmeye dönük kullanabilen örgütlenmelerden bahsediyoruz. Söz konusu örgüt-

lenmeler aynı zamanda kapitalizmin süreklileşmiş ve oturmaş olan saldırılarına karşı da refleksler gösterebilmeli. Mesela doğaya yapılan saldırıların şirketler açısından motive edici yönü parayla, parayı yaşamımızdan çıkarabileceğimizi, bunun mümkün olduğunu anlatan ve dayanışmayı esas alarak kapitalist tüketim ağının dışına çıkılabileceğini vurgulayan süreklileşen etkinliklere yoğunlaşılabilir. Yani yeni dayanışma ağları kurmaktan bahsediyoruz. Bu aynı zamanda gündemimizi iktidarlarının belirlemediği bir mücadele alanı yaratmamız açısından da çok önemli.

Bununla birlikte önümüzde çok ciddi ve somut bir şekilde duran nükleer ya da altın gibi saldırılar da var. Bunlara karşı ise yine anti-otoriter bir duruşla farklı yöntemler geliştirecek (klasik sol muhalefet şeklinin dışına çıkarak yani) derhal bir karşı duruş sergilemek gerekiyor. Her şeyden önce bağırbağı bu sorunları insanların gündemine taşımamız gerekiyor. Çünkü yapılan saldırılar genelde medyanın şarlatanlığının arkasına saklanarak yürütülüyorlar. Bu noktada medyanın örtüşü örtüyü kaldırabilmek önemli. Bu konuda da yaratıcı tarzlarla yönelmek gerekiyor.